

บทนำ

น้ำจากสายยางค่อยๆ ชะล้างคราบฟองสบู่ออกไปพร้อมกับสิ่งสกปรกที่เกาะแน่น ออกแรงใช้ผ้าแห้งเช็ดอีกครั้งก็เหมือนใหม่ ส่วนสูงร้อยเจ็ดสิบสองเซนติเมตรไม่สามารถทำให้เอื้อมไปถึงจุดบนสุดของหลังคารถ แก้อัฟลาสติกสีขาวที่โดนแดดเลียจนเหลืองไปเป็นแถบ จึงเป็นตัวช่วยชั้นดี เสียงเพลงจากวิทยุของคุณลุงคนสวนเปิดอยู่ไกลๆ ช่วยให้ทุกอย่างไม่เคร่งเครียด อันที่จริงสำหรับเขางานแค่นี้ถือว่าเล็กน้อยมากถ้าเทียบกับอย่างอื่น เหลือแค่ลงน้ำยาเคลือบเงาก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว

หญิงสูงวัยยืนกอดดอกมองท่าทางขยับขยับแข็งของลูกจ้างชั่วคราว คนใหม่แกะกล่องอย่างชื่นชม จะเรียกว่าลูกจ้างเลยก็ไม่ถูกนัก เพราะเด็กคนนี้ได้มาทำงานถาวร เวลาทำอะไรเล็กๆ น้อยๆ ถึงจะเรียกมาใช้งานแล้วให้ค่าขนมตอบแทนบ้าง ทั้งที่อยากช่วยมากกว่านี้ แต่ความหวังดีของเธอกลับถูกปฏิเสธมาโดยตลอด ให้เงินเปล่าๆ ก็ไม่ยอมรับ จะขอคุณผู้หญิงส่งเสียให้เรียนหนังสือก็ไม่เอา มีแค่ทำงานแลกเงินนี้แหละเจ้าตัวถึงยอม

“อ้าว คุณหนูจะไปเรียนแล้วหรือคะ” เธอร้องทักขึ้นเมื่อรู้สึกว่

มีใครบางคนยืนอยู่ข้างหลัง และถ้าเดาไม่ผิด เขาคงกำลังมองไปยังจุดจุดเดียวกับเธอ “ลูกแม่ค้าแถวนี้คะคุณหนู รับจ้างทำงานงก ๆ เห็นว่าเสาร์อาทิตย์ว่างรอตอยู่ที่คาร์แคร์ในปั๊ม ป้าเลยลองให้มาช่วยลุงพจน์แก”

“ป้านวล เสร็จเรียบร้อยแล้วจะ เมาวับเหมือนเพิ่งออกมาจากศูนย์เลย” เสือยัดตัวเก่าเปื้อกโชกไปครึ่งตัว ปอยผมมีหยดน้ำเกาะ แต่เจ้าตัวไม่ใส่ใจจะเช็ด

“เจ้าอุ่นไหวคุณหนูชะลิ เนี่ยเจ้าของรถที่เราซัด ๆ ถู ๆ เมื่อตะกี้” เธอแนะนำให้รู้จัก

“สวัสดิ์ครับคุณหนู” รีบยกมือไหว้ก่อนจะเอ่ยทักทายอย่างนอบน้อม

นวลปรางค์ควักธนบัตรร้อยบาทสองใบจากกระเป๋าเสื้อยื่นให้

“ป้านวล อุ๋นคิดร้อยเดียวก็พอจ๊ะ” เขาเลือกหยิบมาแค่หนึ่งใบพับใส่กระเป๋ากางเกง

“อ้าว ทำไมละ ก็ได้ยินลุงพจน์บอกว่าเวลาไปล้างที่ร้านมันสองร้อยไม่ใช่หรอ” เธอรีบค้าน ที่เรียกให้มาทำงานก็เพราะว่าอยากช่วยเหลือ ถ้าจะมาลดราคาให้ด้วยเหตุผลที่ว่าเป็นคนรู้จักกันนี่เธอจะไม่ยอมเด็ดขาดเลย

“ก็เวลาไปล้างที่ร้านต้องคิดค่าน้ำ ค่าน้ำยา แต่ี่อุ่นมาใช้ที่บ้าน ป้านวลใจจ๊ะ อุ๋นคิดแค่ค่าแรงก็พอ”

เหตุผลมันดันเข้าท่าเลยเถียงไม่ออก จำใจเก็บเงินเข้ากระเป๋า เพราะรู้อยู่แก่ใจว่าถ้าจะยัดเยียดให้เฉย ๆ เจ้าหนูนี้ไม่มีทางยอมรับไปหรอก

“เอาเถอะ ๆ ผลงานนี้ใช้ได้ งั้นถ้าป้าเรียกให้มาล้างรถคุณ ๆ เขาวันเว้นวันจะว่างมั๊ยละ”

“ว่างจะว่าง ตอนเช้าอุ่นว่างอยู่แล้ว” โชคดีที่ได้จังหวะเข้าเรียนมหาวิทยาลัย เลยไม่ต้องรีบไปเข้าแถวเคารพธงชาติ ไม่อย่างนั้นคง

เสียตายแยะ งานดี ๆ แบบนี้ไม่ได้มีมาบ่อย ๆ

“ถ้าจันก็เป็นจันทร์ พุธ ศุกร์แล้วกันนะ” เรื่องนี้เธอปรึกษากับคุณผู้หญิงและขออนุญาตเรียบร้อยแล้ว โชคดีของเจ้าอุ่นมันที่คุณลีลาเธอใจบุญ พอได้ยินเรื่องเล่าก็เต็มใจช่วย อีกอย่างบ้านนี้ไม่ค่อยชอบเอารถไปล้างนอกสถานที่สักเท่าไร บางทีข้าวของเงินทองที่ลืมไว้ขอบхайไปโดยไม่รู้ตัว นึกขึ้นได้ก็นานจนตามเรื่องยาก จะให้ลุงพจน์คนขับรถเก่าแก่รับหน้าที่ล้างคนเดียวสัปดาห์คงไม่ไหว “สลบ ๆ กันล้างวันละคันสองคัน พอวนมาอีกอาทิตย์คันแรกก็ฝุ่นจับพอดี”

“ได้จะปานวล เซ็นผักเสร็จอุ่นจะรีบมา”

“เสร็จแล้วก็รีบไป เปิดเรียนวันแรกไม่ใช่รี” เจ้านี่นะไม่วางตั้งแต่เช้า ดูจะตื่นเต้นไม่น้อยที่ได้ใส่ชุดนักศึกษา

“เปิดเรียนวันแรก ปานวลอวยพรอุ่นหน่อยได้มั๊ยจ๊ะ” ยังไม่ทันที่อีกฝ่ายจะรับปากก็พนมมือรอเสียแล้ว

นวลปรางค์สายห้วยยิ้ม ๆ แต่ก็ยอมทำตาม เธอวางมือลงบนหัวทวย “ขอให้โชคดี ตั้งใจเรียน เจอเพื่อนที่ดี เวลาทำอะไรต้องมีสติรู้ตัว อยู่ตลอดนะลูก เป็นเด็กดีแบบนี้ตลอด ไม่ออกนอกกลุ่มนอกทาง แล้วชีวิตจะเจริญรุ่งเรือง”

“ขอบคุณจะปานวล” ยกมือสองข้างลูบหัวตันพรทั้งหมดให้เข้าไปข้างใน “อุ่นไปก่อนนะจ๊ะ สวัสดิ์จะป้า...ไปก่อนนะครับคุณหนู” หยิบกระเป๋าสัมภาระที่วางอยู่ใกล้ ๆ ขึ้นสะพายก่อนจะเดินกลับออกไปทางประตูเล็กหลังบ้าน

“เห็นยิ้ม ๆ แบบนี้ แต่เอาจริงแล้วน่าสงสารมากเลยนะคะ” เธอทอดมองเด็กหนุ่มที่เดินเลาะรั้วออกไปจนลับตา “พ่อฆ่าตัวตายตั้งแต่วัยเด็ก ๆ แม่ก็ติดเหล้าติดการพนัน โชคดีที่ยังทำมาหากินมีเลี้ยงหมูอยู่ในตลาด แต่เงินที่ได้มาก็ลงหมดลงของหมด ไหนจะต้องเลี้ยงสามีใหม่ที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกับลูกอีก ป้าไม่สงสัยเลยว่าทำไมเจ้าอุ่นมันถึงต้องรับจ้างทำงานทุกอย่างแบบนี้”

“สมัยนี้มีจาชีพมันเยอะนะครับ ผมว่าบ้านวลต้องฟังหูไว้หู” คนแก่มิจิตใจเมตตา เรื่องนี้เขาทราบดี แต่พอยุคสมัยเปลี่ยนคนก็เปลี่ยน ให้ความน่าสงสารมาเรื่อยไหลอกเอาเงินจากผู้ใจบุญ ชาวในโทรทัศน์มีให้ดูเยอะแยะ แล้วจากที่ฟังมา ชีวิตคนคนหนึ่งที่ยันทอดเหมือนสตอรีนางเอกละครหลังข่าว สมัยนี้ยังมีอยู่อีกั้นหรือ

“ไม่หรอกค่ะคุณหนู เจ้าอูนนะป่าเห็นไปนั่งขายหมูอยู่กับแม่ ตั้งแต่ยังเดินไม่ได้ พอเจ็ดแปดขวบมีแรงหน่อยก็รับจ้างคนในตลาดเข็นผักส่งตามร้าน อีกอย่างเจ้าอูนมันไม่เคยเล่าให้ป่าฟังสักคำว่าชีวิตต้องเจออะไรบ้าง ที่รู้มานี้ป่ากับคนในตลาดเห็นเองกับตาทั้งนั้น” บางวันเนื้อตัวเขียวช้ำเพราะโดนตีมีให้เห็นออกบ๋อย ร้านขายของชำใกล้ๆ ก็รู้จักกัน ถึงยอมแอบตำรวจขายเหล่าขายบุหรี่ยให้เด็กไป เพราะถ้าไม่ได้ก็จะถูกฟาดถูกตี

“...”

“จริงสิ” เธอสะดุดตาเข้ากับหัวเข็มขัดของคุณหนู “ชุดที่เจ้าอูนเอามาอวดเหมือนของคุณหนูเลยคะ สงสัยจะเรียนที่เดียวกัน”

เรียนที่เดียวกันนั้นหรือ...

“คุณหนูเป็นรุ่นพี่ ยังไงป่าฝากดูๆ เจ้าอูนเหนื่อยแล้วกันนะคะ” เห็นกันมาตั้งแต่ยังเล็กยังน้อย รักเหมือนเป็นลูกเป็นหลานอีกคน

“เขาชื่ออะไรนะ”

“ชื่ออูนค่ะคุณหนู...ไออูน”

ตอนที่ 01

อุ๋นไ๋ไ๋ๆ ถีน

วันแรกของชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยเริ่มต้นขึ้น เสื้อผ้าหน้าผมถูกระเบียบตั้งแต่หัวจดเท้า การส่งยิ้มให้คนแปลกหน้าที่คาดว่าจะได้เป็นเพื่อนกันในอนาคตเป็นสิ่งที่ไ๋อุ๋นกำลังพยายามทำอยู่ตอนนี้ รอยยิ้มเป็นสิ่งเดียวที่ใช้ระยะเวลาสั้นที่สุดในการสร้างมิตรภาพ แต่โชคดีหน่อยที่เขาไม่ได้มาเรียนที่นี่คนเดียว

“ไ๋อุ๋น!”

“ผา!”

เพราะอย่างน้อยเพื่อนสนิทที่สุดอย่างภูผาก็ตั้งใจอ่านหนังสือสอบจนเข้าเรียนมหาวิทยาลัยเดียวกันได้ แถมคณะและสาขาเดียวกันอีกด้วย เหตุผลหลักๆ คงหนีไม่พ้นการตามเพื่อนหรือก แต่อันที่จริงทั้งสองคนชอบอะไรเหมือนกันหลายอย่าง อยู่ห้องเดียวกันตั้งแต่มัธยมต้น พอมามัธยมปลายก็ดันเลือกเรียนสายเดียวกันอีก ทั้งสองคนเป็นเด็กหน้าห้องและหัวดีกันทั้งคู่ ตำแหน่งขวัญใจคุณครูทั้งระดับชั้นเลย ไม่หล่นหายไปไหน ความจริงแล้วภูผาก็ได้ทุนเต็มจำนวนเช่นเดียวกัน แต่คนละมหาวิทยาลัย สุดท้ายมันดันตัดสินใจลงทุนแล้วมาสอบเข้าที่เดียวกันนี่แหละ

“ตื่นเต้นว่ะมึง กูตื่นตั้งแต่หกโมง ลืมไปว่ามหาลัยไม่ต้องเข้า
แถว”

“ต้องเข้าแถวเหมือนกัน อุ่นเห็นมีธงชาติอยู่หลังมออะ” อนล
ทำหน้าตื่น

“เฮ้ย! จริงเหรวะ งั้นรีบไปดิ” รายนี่ก็เล่นใหญ่ใส่เต็ม
สมแล้วที่เลือกเรียนคณะนิเทศศาสตร์ด้วยกันทั้งคู่
“ผาตลกอะ เรารีบไปกันเหอะ เผื่อหลงทางจะได้หาห้องทัน”
“กินข้าวเข้ามายังอะ”

อนลส่ายหน้า ไม่ใช่เรื่องแปลกประหลาดอะไร ปกติมีอยู่
กว่าจะได้กินก็หลังเลิกงานตอนตีสอง เข้ามาเลยไม่ค่อยหิวเท่าไร เว้น
เสียแต่วันไหนเดินผ่านร้านน้ำเต้าหู้ คุณป้าก็จะตักมาให้ฟรีๆ กับ
ปาต่องไก่อีกสองตัว พอบอยเขารู้สึกเกรงใจ เลยเลี่ยงไม่เดินผ่านหน้า
ร้านบ้างอะไรบ้าง ส่วนมากมือแรกของวันเลยเป็นตอนเที่ยง อีกทีก็
ดึกๆ หนุนเลย

“แม่ฝากมาบอกว่าอยากให้มึงเลิกทำงานร้านเจ๊ออย มัน
อันตรายนะถ้าเจอตำรวจเข้าไปตรวจ”

เรื่องนี้เขาเองก็พอรู้ ร้านเหล้าแบบนั้นอายุต้องเกินยี่สิบปีถึงเข้า
ได้ แต่เขาก็เข้าออกเป็นประจำมาตั้งแต่อายุสิบห้า แค่อายุอยู่แต่หลัง
ร้าน ถ้าตำรวจลงก็หนีออกไปทางประตูเล็ก

“แต่อุ่นแค่ล้างจานอยู่หลังร้านเองผา เจ๊ออยบอกว่าไม่เป็นไร”

“นั่นแหละ กลับบ้านเที่ยงคืนตีหนึ่งมันอันตราย แล้ววันนึงนอน
แค่สามชั่วโมงมันจะไหวได้ไงวะอุ่น”

“อุ่นก็ทำมาจะห้าปีแล้วไงผา อุ่นสบายมากผาก็เห็น”

“จำ สบายมาก เป็นลมหัวจะฟาดพื้นมาก็ครั้งแล้ว”

“ชอบเอาเรื่องเก่ามาพูด” มันผ่านมานานมากแล้ว ตอนนั้น
ร่างกายเขาแข็งแรงขึ้นเยอะ

“ดูแลตัวเองบ้างอุ่น กูรู้ว่ามึงต้องทำเพราะอะไร แต่หาเวลาให้

ตัวเองพักบ้าง”

“จำพ่อ~”

“เดี๋ยวมีงจะโดน”

เห็นกวนกันไปกวนกันมาแบบนี้ แต่ภูผานะเป็นคนเดียวบนโลก
เลยละมั้งที่เป็นห่วงเขาจริง ๆ คอยช่วยเหลือเท่าที่จะพอทำให้กันได้
เวลามีเรื่องเครียดต้องการปรึกษาใครสักคนก็ไม่พ้นคนนี้หรอกที่วางใจ
จะเล่าเรื่องราวต่าง ๆ ทั้งดีและไม่ดีของตัวเอง ถึงโชคชะตาจะกลั่นแกล้ง
กันสักแค่ไหน อย่างน้อยภูผาก็ถือเป็นเรื่องราวดี ๆ เรื่องหนึ่งที่ชีวิต
พอจะมีได้

เสียงพูดคุยจ่อแจดังทั่วโรงอาหารเหมือนนกแตกรัง
เนื่องจากวันนี้เป็นวันเปิดเทอมวันแรก ในเวลาสามเดือนที่ได้หยุด
พักผ่อน บางคนก็กลับบ้านต่างจังหวัด บางคนไปเวิร์กแอนด์แทรเวล
หาประสบการณ์ชีวิต พอได้กลับมาเจอกันเรื่องราวที่ตังใจนำมาแชร์
เลยมากเป็นพิเศษ กระทั่งผู้ชายกลุ่มหนึ่งเดินเข้ามา หัวข้อหลักในการ
สนทนาจึงเปลี่ยนไปเป็นเรื่องเดียวกันทั้งโรงอาหาร

“ไม่ได้เจอตั้งสามเดือน ความหล่อของพี่ดินมีแต่จะเพิ่มพูน” สาว
ประเภทสองนางหนึ่งยกมือขึ้นซับหัวตา

“พีเซนของเมียก็ไม่น้อยหน้าเลยเจ้าคะ อีกสี่เดือนสงสัยจะต้อง
ไปดรอป”

“ทำไมคะ”

“กูตั้งครรภ์ลูกพี่เขา ท้องโย้มาเรียนคงอายพวกมึงแย”

“ถ้ามึงท้องกับพีเซนได้ ปานนี้ครอบครัวกูคงสุขสันต์กับพีทม”

“แล้วอีกอย่างนะ มึงท้องไม่ได้!”

“ทำไม!!”

“มีงเป็นตุ๊ด!!”

‘สามทหารเสือแห่งวิศวะ’ นั่นคือชื่อกลุ่มที่พวกเขาไม่ได้เป็น

คนตัวเอง ธามไท อดีตเดือนที่ควบตำแหน่งฟรีเซนเตอร์แทบจะทุกอย่างของมหาวิทยาลัยตั้งแต่ชุดนักศึกษา โฆษณาทุนการศึกษา ย่นกระเป๋าค่าการกุศลก็ทำมาแล้ว เรียกได้ว่าประกวดที่เดียวมหา'ลัยใช้คุ้มไปสามปี

คนถัดมา คเชนทร์ พี่เซนคนดีของสาว ๆ ถ้าจะเข้าหาใครสักคนในสามทหารเสือ คนนี้ดูจะเข้าท่าแล้วก็ง่ายที่สุด แต่ด้วยความใจดีและเฟรนด์ลี ทำให้หน้าหล่อ ๆ ของมันเกือบจะเสียโฉมมาไม่รู้กี่ครั้งต่อกี่ครั้ง เล่นยิ้มเรียกราด โปรยเสน่ห์ให้เขาไปทั่ว ผู้หญิงก็หลงตัวเองคิดว่ามีใจให้ เต๊าะกันไปเต๊าะกันมา บางทีผิดจังหวะ เลยไปเจอผู้ชายของพวกนางเล่นเข้าให้ แต่ก็ได้แค่คนละครั้งเท่านั้นแหละ ไ้พวกที่กล้าลองดีก็เพราะไม่รู้ว่าพ่อมันเป็นใคร กว่าจจะรู้ตัวอีกที ไม่ถูกส่งไปดัดสันดานในตะราง ก็ถูกไล่ออกจากมหา'ลัยโดยไม่ได้ตั้งตัว

คนสุดท้าย...ส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีใครเรียกชื่อเขารอก เพราะมีสรรพนามประจำตัวคือคำว่า 'คุณชาย' ไม่รู้ว่าใครหรือรุ่นไหนเป็นคนริเริ่ม พอมารู้ตัวอีกทีก็ถูกเรียกแบบนี้จนชิน ภาพติดตาของทุกคนคือกล้องหนึ่งตัวคล้องคอไปทุกที่ ตัดกับเสื้อขอปวิศวะที่ใครดูจะไม่เข้ากัน ถ้าชอบถ่ายรูปขนาดนั้นทำไมถึงไม่ไปเรียนนิเทศฯ นั่นคือคำถามที่ใครหลายคนเฝ้าสงสัย และมีเพียงคนสนิทเท่านั้นที่รู้ว่าเหตุผลคืออะไร ดินธรณีน พิชญเดชา คนนี้แหละที่เป็นเจ้าของเรื่องราวทั้งหมด

“บอกแล้วว่าอย่ามาโรงอาหาร ทำไมมึงไม่แดกให้เสร็จมาจากบ้านวะ” ธามไทบ่น เขาโคตรเบื่อการถูกซุบซิบนินทาที่พูดกันเหมือนอยู่ไกลคนละฟากตึก ความจริงคืออีกนิดนึงมากระซิบข้างหูแล้วนะ

“ไอ้โหม้ มึงอย่าหัวร้อนได้ปะ เดี่ยวเย็นนี้ไปห่างกับกูกูจะซื่อกล้องให้ตัว”

“ซื่อกำทำไร”

“ก็เพื่อมึงจะได้เลิกบ่นกูกูแล้วนั่งคุยกับกล้องเหมือนไอ้ดินมันเง”
ตอนแรกก็ไม่เชื่อที่คนอื่นเขาพูดกันว่าพี่ดินคุยกับกล้องได้ แต่หลัง ๆ

มานี้เริ่มจะฟังหูไว้หูแล้ว ไอ้เครื่องเหลียมๆ นกๆ นั้นมีอะไรให้อ่าน
นักหนาอะ ถ่ายก็ถ่ายแต่วิว สามปีมานี้มันยังถ่ายไม่ทั่วมหา'ลัยอีกหรือ
งี้ก็ไมรู้อ "หรือมึงแอบเซฟคลิปไปไว้ในกล้องแล้วส่งดูวะไอ้ดิน"

"ไอ้ควายเซน มึงแม่งก็คิดได้" งามโทบทหัวเพื่อนดังป้าบ

"เพื่อนกันปะวะ ของงี้ต้องแบ่งปันหน่อย" ยัง...ยังไม่เลิก

"ไปขอพ่อมึงดูนุ่"

และอีกฉายาที่เคเซนทร์ขอมอบให้เพื่อนรัก...พุดน้อยต๋อยหนัก
รุนแรงกับใจเพื่อนตลอดเลยนะครับคุณชาย...

อนลเปิดดูตารางเรียนในโทรศัพท์ให้แนใจอีกที พอเห็นว่า

ถูกต้องแล้วก็พลิกประตูเข้าไป เขากับภูผามาก่อนเวลาเรียนเกือบครึ่ง
ชั่วโมง แต่ไม่ใช่เรื่องปกติหรอก เพราะวันนี้เป็นวันแรกภูผาเลยยอม
ตามใจเพื่อน อาทิตย์ถัดไปคอยดูเหอะ สิบนาก่อนเข้าเรียนยังนั่งกิน
ลูกชิ้นปิ้งอยู่ที่โรงอาหาร

"นั่งไหนดีอะผา เอาข้างหน้าหรือตรงกลาง" คิดว่าตัวเองมาเช้า
แล้วแต่ก็ยังแพ้เพื่อน ๆ อีกเกือบสิบกว่าคนที่รออยู่ข้างใน

"ข้างหน้าน้ำลายอาจารย์ชอบกระเด็นใส่หัวกู กลางๆ แล้วกัน"
นี่ไม่ได้พูดเล่น ประสบการณ์ตรงล้วนๆ ไม่เป็นอันเรียนเลยตอนนั้น
มาเถียวกว่ากระสุนปืนกล

"เว่อร์อะผา จันนั่งตรงนั้นละกันนะ จะได้เห็นโพเจกเตอร์ชัดๆ"

"เดี๋ยว!" ภูผารั้งข้อมือเพื่อนรักเอาไว้ ดึงมันลงไปยังแถวที่สอง
จากหน้าสุด

"ไหนผาบอกอู่ว่าจะไม่นั่งหน้าง"

ภูผาไม่สนใจเสียงเพื่อนสนิทที่ดังแว่วๆ อยู่ข้างหูเลย เขาปรับไป
นั่งแถวเกือบหน้าสุด นาทีนี้ไมค์อาจารย์จะลอยมาโดนหัวก็ไม่กลัวแล้ว

"ไอ้อู่มึงเข้าไปดี"

อนลไม่เข้าใจแต่ก็ยอมทำตาม เพราะว่ามีเพื่อนผู้หญิงนั่งอยู่ เขา

จึงเว้นเก้าอี้ไว้หนึ่งตัวเป็นมารยาท พอจะรู้เหตุผลแล้วว่าทำไมไอ้เพื่อน
ตัวดีถึงยอมมานั่งให้น้ำลายกระเด็นใส่หน้า

“ห่วยดี ตรงนี้จงไว้ให้ใครหรือเปล่าคะ”

เธอคนสวยคนนั้นหันมาหา จิ้มๆ นิ้วลงไปตรงเก้าอี้ว่างที่เข
เว้นไว้ ขนาดเมื่อกี้มองแค่ด้านข้างยังพอรู้ว่าหน้าตาดี พอได้หันมา
เท่านั้นแหละ...โคตรสวยเลย

“ไม่มีครับ” อนุสิธตอบ หันไปถองศอกใส่คนข้างๆ ให้เก็บ
อาการหน่อย

“ถ้าฉันเราขอนั่งด้วยนะ”

“ถ้าฉันเดี่ยวเราเขยิบเข้าไปเอง” อนุสิธยั้วเข้าไปนั่งติดกับเพื่อน
ใหม่โดยมีภูผาตามมาไม่ห่าง...เวลาจะเข้าหาใคร ไอ้อุ่นโดนใช้เป็น
สะพานเชื่อมตลอด

“มาเรียนด้วยกันสองคนเหอ”

“ใช่ครับ ตอนมัธยมเรียนมาด้วยกัน” พอเจอสาวสวยที่ไร้โรคใบ้
ของไอ้ภูผาก็กำเริบ เลยเป็นเขาที่ต้องคอยตอบคำถามเพื่อนใหม่

“ดีจังเลย มีเพื่อนมาเรียนด้วย นี่เรามาคนเดียวอะ”

“ถ้าฉันมาเป็นเพื่อนกันมัย เราชื่ออุ่น ส่วนนี้...”

“ภูผาครับ เรียกสั้นๆ ว่าผาก็ได้”

“เราชื่อพระพายนะ” เธอตอบอย่างกระตือรือร้น ก่อนจะหันไป
คุยกับใครในโทรศัพท์ “อาเบลล์ พายมีเพื่อนแล้วนะคะ ชื่ออุ่นกับภูผา”

ไม่ทันตั้งตัว กล้องจากวิดีโอคอลก็เบนมาทางสองหนุ่ม อนุสิ
ธเล็กน้อย ไม่รู้ว่าต้องทักทายยังไงเลยยกมือสวัสดีไป เขาไม่ทันได้สังเกต
ว่าตลอดเวลาที่ผ่านมา มีใครอีกคนอยู่ในโทรศัพท์เครื่องแพงของเพื่อน
ใหม่ตั้งแต่ก่อนพวกเขาจะเดินมานั่งเสียอีก

“สวัสดีครับสองหนุ่ม” คนในนั้นรับไหว้ “ยังง้อฝากดูพระพาย
ด้วยนะ”

“เพื่อนผู้ชายหมดเลยเหอพาย” เสียงอีกคนในโทรศัพท์ดัง

แทรกขึ้น

ยังไม่ทันได้ตอบอะไรพระพาก็ชักโทรศัพท์กลับไปคุยเอง “อาเบลล์ พายโตแล้วนะคะ ดูแลตัวเองได้ อาวินท์ เพื่อนผู้ชายไม่ผิดตรงไหน”

อนลปล่อยให้สามอาหลานเถียงกันต่อไป มีบางประโยคที่ตลกจนต้องแอบหัวเราะ

“ภูผา งานยากแล้ว อาเขาหวังยิ่งกว่าอะไร”

“กูไม่ได้คิดอะไร ก็เพื่อนกันปะ”

“จ๋า~”

เริ่มใกล้เวลาเรียนเพื่อนนักศึกษาจึงทยอยกันมาเรื่อย ๆ จนที่ว่างตอนแรกเต็มเกือบหมด ทั้งสามคนพูดคุยกันฆ่าเวลา พระพายเป็นผู้หญิงน่ารักช่างพูด เลยทำให้เข้ากันได้กับไออุ่นที่อรรยาศัยดี วางตัวเป็นมิตร ใครได้อยู่ใกล้ก็สบายใจที่จะพูดคุย พอเธอรู้ว่าเขาเป็นเด็กทุนของมหาวิทยาลัยก็ชื่นชมใหญ่ พลอยลากยาวบ่นถึงเรื่องตัวเอง

“จริง ๆ แล้วเราก็ได้ทุนนะ แต่เป็นมหา'ลัยต่างจังหวัดอะ เรากลัวคุณอาเป็นห่วงเลยละลืมิไป”

“พระพากับคุณอาดูรักกันมากเลยนะ”

“ใช่ เรารักคุณอามาก เนี่ยเดี๋ยวเขาก็มารับ จะแนะนำให้รู้จักนะ”

“อืม”

ประโยคสนทนาเงียบลงทันทีที่อาจารย์ประจำวิชาเดินเข้ามาในห้อง นักศึกษาเก็บโทรศัพท์มือถือ หันมาตั้งใจฟังว่าจะเกิดอะไรต่อทุกคนดูตื่นเต้นเหมือนกันหมดเพราะเป็นครั้งแรกที่จะได้เป็นนักศึกษาเต็มตัว อาจารย์ดูแต่งตัวสบาย ๆ ไม่ได้เนี้ยบหรือมีชุดประจำวันเหมือนตอนเรียนมัธยม แถมยังใช้จอโปรเจกเตอร์แทนไวต์บอร์ด...อย่างเท่

“สวัสดีนักศึกษาทุกคนนะครับ ก่อนอื่นผมต้องขอแนะนำตัว...”

อนลหยิบสมุดขึ้นมาจดยละเอียดวิชา คะแนนเก็บ คะแนนสอบ คะแนนเข้าห้อง แบ่งออกเป็นสัดส่วนอย่างชัดเจน เข้าเรียนแปด

โมงสี่สิบแต่จะเข้กชื่อให้ถึงเก้าโมงตรง ถ้าเกินกว่านั้นคือขาดเรียน มีคะแนนเข้าห้องสิบคะแนน ขาดหนึ่งครั้งตัดศูนย์จุดห้า ฎาโอดครวญอยู่ในลำคอ ถ้าเป็นตอนเรียนมัธยมมันคงให้ร้องลั่นห้องให้อาจารย์ได้ยินไปแล้ว

“วันนี้ก็ไม่มีอะไรมาก คอรัสเอาดีไลน์ผมส่งให้พวกคุณในเมลมหา’ลัยเรียบร้อยแล้ว สำหรับใครที่ไม่ได้ใช้อีเมล ตั้งแต่นี้ไปผมรบกวนโหลดมันติดเครื่องไว้หน่อย เพราะนอกจากกรุปไลน์ที่ผมจะส่งให้พวกคุณสร้างแล้ว อีเมลถือเป็นอีกช่องทางที่ผมจะใช้ติดต่อกับพวกคุณนะครับ” อาจารย์ก้มดูนาฬิกาข้อมือ “นี่เก้าโมงพอดี จ้ะผมขอเข้กชื่อเลยแล้วกัน”

เพราะเป็นการเรียนกลุ่มใหญ่เกือบร้อยคนเลยใช้เวลาเข้กชื่อนานพอสมควร อาจารย์บอกรายละเอียดการเรียนการสอนอีกเล็กน้อยก่อนจะปล่อยกลับ

“อุ่นกับผาจะกลับกันเลยมัย”

“อาของพระพายจะมารับยัง เดียวพวกเรารอเป็นเพื่อนก่อนก็ได้”

“เย่! ใจดีจังเลย”

ศาลาริมน้ำเป็นสถานที่ที่พวกเขาตกลงจะไปนั่งรออาของพระพาย ตรงนี้ไกลจากหน้ามหาวิทยาลัยไม่มาก แถมยังมีวงเวียนให้กลับรถได้สะดวก เพื่อนผู้หญิงคนเดียวในกลุ่มขอเลี้ยงน้ำเป็นของขวัญฉลองมิตรภาพ และแทนคำขอบคุณที่เสียเวลานั่งรอเป็นเพื่อน

“อ๊ะ สแกน” พระพายกดอะไรในโทรศัพท์อยู่สักครู่ก็ส่งคิวอาร์โคดมาให้

“สร้างกรุปไลน์เหรอ”

“อืม พรุ่งนี้จะได้นัดกันถูก”

อนลอบมองฎาซึ่งตอนนี้นั่งเกร็งจนอดสงสารกล้ำเนื้อไม่ได้ แต่ก็ยื่นโทรศัพท์มาสแกนตามคำขอ

“รถอาเรามาแล้ว ไปก่อนนะทุกคน พรุ่งนี้เจอกัน”

สองหนุ่มโหมกมือตอบแต่ไม่ได้ลุกไปส่ง เพราะจากตรงนี้ไม่ถึงสามก้าวก็ถึงริมถนนแล้ว ได้แต่เฝ้าตัวมองตามไป พอเห็นวารถคันที่เพื่อนใหม่เดินไปขึ้นคือเบนซ์สีดำวาวแถมยังเป็นป้ายแดงอีกก็เริ่มรู้สึกหนาว ๆ ที่จริงพวกเขาก็พอมองออกอยู่บ้าง ทั้งหน้าตา ผิวพรรณ ข้าวของเครื่องใช้ของเธอดูไม่ได้ตลาดเหมือนของพวกเขา แต่การวางตัวกลับตรงกันข้าม พระพายเป็นคนเข้าหาพวกเขา ก่อน พุดคุยสนทนา ไม่ได้ถือตัวอะไร

สองหนุ่มยกมือไหว้ผู้ใหญ่ในรถโดยที่ไม่รู้ว่าหลังฟิล์มดำ ๆ นั้น คนในรถจะมองเห็นหรือเปล่า กระทั่งกระจกรถเลื่อนลงให้เห็นผู้ชายสองคนที่นั่งหน้าคู่กัน คนหนึ่งยิ้มน่ารักจนเผลอยิ้มตาม ส่วนอีกคนสวมแว่นกันแดดทำหน้าขมึนมองมาทางพวกเขา

“สวัสดีครับหนุ่ม ๆ ดิตรถอาออกไปหน้ามหา’ลัยด้วยกันมั๊ย”

“ไม่เป็นไรครับ ขอขอบคุณครับ” ถ้าสนิทกว่านี้อาจจะไม่ปฏิเสธ แต่นั่นวันแรกเอง กลัวจะไปทำเบาะเขาสกปรกนะสิ

คุณอายิ้มแก่คนนั้นไม่ได้เข้าชี้ ปิดกระจกก่อนรถจะเคลื่อนออกไป

“ดอกฟ้าหมาวัดเลนนะภูผา”

“ไอ้อุ่น เขาน่ารักมากเลยอะ ยิ้มทีโลกงูนี้แบบ...”

“เมื่อยคอแย่เลนนะผา ต้องเงยหน้าคุยกับดอกฟ้า โถ~ หมาวัดของอุ่น”

“แค่ได้เป็นเพื่อนกับเขาก็ดีใจแล้วเว้ย ไม่หวังมากไปกว่านั้นหรอก”

“น่าสงสารจังเลย เพื่อนใครวะ”

“แล้วนี่จะยังงี้ต่อ เพิ่งเที่ยงเอง จะไปร้านเจ๊ออยเลยเหรออ” ภูผาชวนเปลี่ยนเรื่องคุย ขึ้นมากกว่านี้เขาได้ร้องไห้จริง ๆ

“ยังอะ อุ่นว่าจะไปช่วยแม่ขายของที่ตลาดก่อน”

ชวนกันไปตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ตอนนี้เพิ่งเดินเลยศาลา
ริมน้ำมาได้ไม่ถึงสิบก้าว ก็โอ้หมาวดนะสิ ดันอยากได้รูปเท่าๆ ตั้งโพ-
สเตอร์ไลน์ใหม่ ใช้รูปนี้มาเกือบปีไม่คิดเปลี่ยน พอได้ไลน์สาวเข้าหน่อย
เรื่องมากเลยนะ

“มึงถอยไปอีกอูนๆ ถ่ายใกล้ๆ มันไม่คุล”

อนลทำตามคำบอกของเพื่อน เดินถอยหลังไปจนเท้าอยู่ปริ่ม
ขอบหินริมสระน้ำ

“พอยังผา ตรงนี้อุ่นว่าก็ดีแล้วนะ”

“เออๆ ถ่ายเลย”

“หนึ่ง สอง สาม!” อนลลั่นชัตเตอร์สี่ครั้งกันพลาด

“กูขอมุมเสยรูปนิ่งอูนๆ เอาหล่อๆ นะ”

เขาถ่ายหัวในความเรียงมากของเพื่อน โกลขนาดนี้จะเสยจะเงย
จะก้มก็แทบดูไม่ต่าง ย่อตัวนั่งยองๆ กดโทรศัพท์ให้ต่ำติดดิน ซอตนี
ได้แน่ เห็นทั้งต้นหญ้า เห็นทั้งวิวท้องฟ้า ไหนจะภูผาแบบเต็มตัวอีก
หรือวันขนาดนี้ถ้าไม่ชอบก็ไปซื้อชาดั่งกลองแล้วถ่ายเองเหอะ

“หนึ่ง สอง सा...เฮ้ย!”

“เฮ้ย! ให้อูน”

หินก้อนที่ขาซ้ายใช้ทรงตัวหลุดออกจากก้อนอื่น ๆ หล่นจ๋อมลง
ไปในน้ำพร้อมกับร่างของเขาที่ชวนเซ สองมือตะกายคว้าอากาศ รอบ
ข้างไร้สิ่งของสำหรับพยุงตัว สมองสั่งให้ก้าวขึ้นไปด้านหน้า สลับกับ
ร่างกายที่จะหงายหลังเสียให้ได้ จังหวะสุดท้ายเขาหลับตายอมรับสิ่ง
ที่เกิดขึ้น ภาวนาไม่ให้หน้าในสระนี้ลึกหรือมีสัตว์อะไรที่จะทำอันตราย
กัน กลัวเปียกก็กลัว แต่คงทำอะไรไม่ได้แล้ว

ทุกอย่างหยุดชะงัก ร่างของเขาไม่กระทบผิวน้ำทั้งที่ทิ้งน้ำหนัก
ลงไปเต็มที่ อนลลื้มตาข้างหนึ่งมองหาวัตถุประหลาดที่ช่วยยึดเขาไว้
ไม่ให้ตกลงไป ไม่กล้าหายใจแรง เพราะกลัวว่าวัตถุนั้นจะรับไม่ไหวแล้ว
พากันตกลงไปในบ่ออีกครั้ง

“ถ้าฉันตกลงไปด้วย...”

“คะ...คุณ...คุณหนู”

“นายไม่ตายดีแน่...ไออุ่น”

ผ่านมาเกือบหนึ่งชั่วโมงแล้วหลังจากเกิดเหตุการณ์
หวาดเสียว อนาคตสาบานกับตัวเองว่าจะไม่มีวันถ่ายรูปให้อั้วเพื่อน
เฮงชวยอย่างภูผาอีกตลอดชีวิต มาเรียนวันแรกแต่เกือบจะได้เป็น
ตำนานผีผ้าสระบัวมหาวิทยาลัยแล้วไหมล่ะ ยังคิดสภาพไม่ออกเลย
จริงๆ ว่าตกลงไปจะเป็นอย่างไร กะด้วยสายตากงลักไม่ใช่เล่น ลำพัง
ตกไปคนเดียวว่าน่ากลัวแล้วนะ แต่ถ้าคุณหนูไม่แข็งแรงพอจะรังเอาไว้
แล้วร่วงลงไปด้วยกัน อนาคตยังคิดไม่ตกเลยว่า ไอ้วคำว่าไม่ตายดีของ
คุณเขามันแปลว่าอะไร

...พูดถึงก็ชนลูกอีกแล้วเนี่ย...

“ไออุ่น! เดินชักช้าอืดอาด มานี้เร็วๆ เข้า” ทิพย์ตะโกนเรียก
ลูกชาย ออกแรงถีบขีไคร้หมูออกเป็นเส้นสวຍเท่ากัน ก่อนจะปักปึงตอ
คาไว้บนเขียงไม้ “เดี๋ยวอยู่ปิดร้านด้วยละ ฉันจะกลับแล้ว”

“จ๊ะแม่” อีกประมาณสองชั่วโมงตลาดจะวาย ตอนนี้อยู่ขาย
ของบนเขียงให้หมด เก็บกวาด เอน้ำราดล้างกลั่นควาก็เสร็จเรียบร้อย
งานแบบนี้เขาทำตั้งแต่ยังไม่สิบขวบ “แม่รีบไปไหนหรือจ๊ะ”

ทิพย์หยิบเงินในกระป๋องเทใส่ถุง ทั้งธนบัตร เศษเหรียญ
เงินทอนไม่มีเหลือไว้ให้ “ไม่ใช่กงการอะไรของแก”

“ฟุ้งนี้เข้าแม่อยากทานอะไรจ๊ะ กับข้าวที่บ้านหมดแล้ว อุ่นจะ
ได้ซื้อเตรียมให้” วันก่อนขนของในตู้เย็นออกมาจนหมด ต้มแกงไก่ใส่
ผักได้หม้อหนึ่ง ตักราดข้าวกินกันได้หลายมื้อ เพิ่งจะมาหมดเมื่อเช้า
นี่เอง

แต่อนาคตก็เคยชินแล้วกับคำพูดของตัวเองที่ไม่ค่อยมีใครใส่ใจ
ได้ยิน โดยเฉพาะกับคนเป็นแม่ ตอนเด็กคิดว่าพูดเสียงเบาเกินไป

แม่เลยเฉย พอโตมาถึงรู้ว่าแม่ได้ยีน แต่แค่ไม่อยากตอบ

“เดี๋ยวไอ้พงศ์มันจะมาเก็บค่าเช่าแผง จ่ายให้มันไปด้วยละ” เธอหันมาออกคำสั่งด้วยน้ำเสียงติดรำคาญ

“เงินอยู่ตรงไหนเหอแม่” อนาคตถามหาเพราะเมื่อก็เห็นว่าแม่เก็บเงินไปหมด ไม่ได้เหลือทิ้งไว้

“วันนี้ขายไม่ค่อยดี จ่ายไปก่อนก็แล้วกัน”

เสียงบิทมอเตอร์ไซด์ดังมาจากซอยข้างตลาด ควันสีเทาลอยคลุ้งไม่เกรงใจคนที่อยู่แถวนั้น อนาคตมองตามแผ่นหลังของแม่ที่เดินเข้าไปไกล ขึ้นคร่อมซ้อนท้ายก่อนจะหายออกไปทางถนนใหญ่

ตั้งแต่พ่อจากไป ชีวิตสองแม่ลูกก็เหมือนถูกปล่อยเคว้งอยู่กลางทะเล ตอนนั้นอนาคตเพิ่งอายุได้เจ็ดขวบ เขาเห็นแม่ทำงานหนักหาเงินแลกข้าวแลกน้ำในแต่ละวัน ภาพความทรงจำไม่ค่อยชัดเจนเท่าไร มันขาดๆ หายๆ ไม่เป็นเรื่องราว แต่ที่จำและฝังอยู่ในใจคือแม่ร้องไห้ทั้งดึกทั้งสาปแช่งพ่อที่หนีไปแบบนี้ พอโตขึ้นอนาคตเห็นยาตัวหนึ่งช่วยแม่ได้ เวลาที่ได้กินแม่จะมีความสุข ไม่ร้องไห้ แล้วก็ไม่คิดถึงพ่อ ยานั้นไม่ต้องไปซื้อหาถึงโรงพยาบาล แค่ว่ายขายของข้างก็มีให้แล้ว แม่เรียกมันว่า ‘เหล้า’

จากเคยกินอยู่ที่บ้าน แม่เริ่มออกไปข้างนอก กลับมาดึกดินเมามายไม่เหลือสภาพ เงินทองที่พ่อก็เริ่มร่อยหรอกลายเป็นติดหนี้ติดสิน และสิ่งที่เลวร้ายที่สุดคือ แม่พา ‘มัน’ เข้ามาอยู่ด้วยกันที่บ้าน อนาคตไม่เคยโกรธที่แม่ดื่มเหล้าแทนน้ำ อาเจียนเลอะเทอะไปทั่วก็ตาม เก็บกวาดให้จนสะอาด แต่ที่เขาจับไม่ได้คือ ต้องเรียกคนที่อายุรุ่นราวคราวเดียวกันว่าพ่อ หัวเด็ดตีนขาดอย่างไรก็ไม่ทำ มันเป็นสิ่งเดียวที่เขาไม่ยอม และไม่มีความยอม

“ที่ป่าเคยบอก ลองทำหรือยัง”

อนาคตหลุดออกจากภวังค์หันไปหาป่าเจ้าของแผงผักติดกัน เธอเคยบอกว่าให้เอาผ้าถุงคลุมหัวให้แม่ตอนหลับ เพราะคิดว่าโดนของ

ถึงได้รักจนถวายชีวิตขนาดนั้น เงินกินข้าวแต่ละวันแทบไม่มี แต่แค่มันเอื่อยปากขอ แม่ก็มีเงินมากพอที่จะซื้อมอเตอร์ไซค์ให้

อนลสายหน้ายิ้ม ๆ ทุกวิธีที่มีคนแนะนำ ต่อให้ล้มตายแค่ไหนเขาลองมาหมด สุดท้ายก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง มีอยู่ข้อเดียวที่คิดไว้แต่ยังไม่ลงมือ คือให้แม่เลือกระหว่างลูกชายอย่างเขากับมันที่เป็นคนอื่น แต่ใจยังไม่กล้าพอ ถ้าคำตอบออกมาไม่ใช่แบบที่คิด คนที่ถูกเลือกไม่ใช่เขา ตอนนั้นจะต้องทำอย่างไร

...ได้แต่ภาวนาอยู่ในใจ ให้ถึงวันที่แม่ตาสว่างเสียที...

เปิดเทอมวันแรกไม่มีอะไรมาหรรอก ประโยคนี้ใช้ไม่ได้กับ

นักศึกษาวิศวกรรมศาสตร์ปีสี่ ตารางเรียนอัดแน่นเข้ายันเย็นไม่มีหยุดพัก แต่ไม่ต้องโทษใครที่ไหน ด้วยความขี้เกียจล้วน ๆ ปีสองปีสามลงเทอมละสี่ห้าตัว พอใกล้จบเลยต้องมาตะปัดะบันยันจนไม่เหลือเวลาหายใจ

แต่นั่นก็ไม่ใช่สำหรับสามทหารเสืออีกนั่นแหละ โพรเจกต์ที่ได้รับคำสั่งมา พวกเขาโยนมันทิ้งไว้ในไลน์กรู๊ปตั้งให้เตือนก่อนส่งหนึ่งวัน แค่คืนเดียวงานก็ออกมาสมบูรณ์แบบได้ กรุงโรมสร้างไม่เสร็จในวันเดียวก็เพราะคนสร้างไม่ใช่ดิน เซน และไทม์ไจ เพราะถ้าเป็นสามคนนี้อย่าวว่าแต่กรุงโรม ให้สร้างอิตาลีทั้งประเทศก็สบายมาก

บรันดรีราคาแพงหมดไปหนึ่ง กับเบียร์อีกเล็กน้อย ขวดมิกเซอร์วางเกลื่อนกลาดไม่ได้เก็บ เสียงเพลงในร้านเริ่มเปลี่ยนเป็นเพลงช้า ไฟในร้านสว่างจางขึ้นเรื่อย ๆ เป็นสัญญาณบ่งบอกว่าราตรีนี้ใกล้เลิกราเข้าไปทุกที

“วันนี้กูเลี้ยงเอง” คเซนทร์เอื่อยปาก เรียกเด็กเสิร์ฟพร้อมกับยื่นบัตรเครดิตให้

สองคนที่เหลือไม่ได้เอื่อยปากขัดอะไร มันก็เป็นแบบนี้ทุกที โดนฤทธิ์น้ำเมาที่ไร้วิญญาณป่าเข้าสิงตลอด ถึงเวลาสร้างได้วิ่งแจ้นกด

เครื่องคิดเลขมาหารเท่า มาด้วยกันกับพวกเขาไม่มีปัญหาหรอก แต่พอไปกับคนอื่นที่ไร้เข้ามาไวววายทุกทีว่าโดนหลอกให้จ่ายอย่างนั้นอย่างนี้ สุดท้ายมันเลยติดปัญหว่าถ้าจะไปกินเหล้ากับคนอื่นก็ต้องแบกไอ้สองตัวนี้ไปด้วย

“จ้ันถูกกลับก่อน เจอกันพรุ่งนี้” ธรณินลุกขึ้นหยิบโทรศัพท์ กุญแจรถ และกระเป๋าสตางค์

“พรุ่งนี้เรียนเช้านะไอ้ดิน” คเชนทร์เตือน

ธรณินพยักหน้ารับก่อนจะเดินออกไป ความสามารถพิเศษอีกหนึ่งอย่างของพวกเขาคือ ไม่ว่าจะทำผิดแค่ไหน ถึงเวลาเข้ามาก็ปกติไปเรียนได้อย่างคนปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

เขากดรีโมตเปิดรถก่อนจะก้าวขึ้นไปนั่ง กดปุ่มสตาร์ท เปิดเครื่องปรับอากาศเตรียมพร้อม สายตามองไปข้างหน้าตามแสงไฟรถ เลยกออกไปเขาเห็นเงาตะคุ่มๆ ตรงประตูหลังร้านซึ่งเป็นช่องทางลับสำหรับเด็กที่อยากทำอะไรเกินตัว เขารู้เพราะตอนอายุยังไม่ถึงพวกเขาก็ใช้ทางนั้นเข้าออกเหมือนกัน ธรณินกดเปิดไฟสูงมองให้แน่ใจ หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายรูปเก็บไว้เป็นหลักฐาน

“เด็กดีของบ้านวล เข้าฝับตั้งแต่อายุยังไม่ยี่สิบ” เขาถอนหายใจว่าแล้วเหียว วัยรุ่นที่ไหนจะกตัญญูหาเงินเลี้ยงดูแม่ชี้เมากับพ่อเลี้ยงอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน มันก็เป็นแค่สตอรี่สั้นๆ ไว้หลอกคนแก่เพื่อหาเงินมาใช้จ่ายค่าเหล้าแบบนี้ไง

กดถ่ายวิดีโอได้ไม่ถึงสองวินาทีก็ต้องลดโทรศัพท์ลง เมื่อเห็นว่าเด็กคนนั้นไม่ได้เดินกลับบ้านปะปนกับวัยรุ่นคนอื่น ๆ แต่กลับเข้าไปข้างในแล้วออกมาพร้อมถุงขยะใบใหญ่สูงเลยเอว เทียวไปเทียวมาสี่ห้ารอบ ความคิดด้านลบในหัวถูกล้างหายไปจับพลัน คงไม่มีลูกค้าคนไหนใจดีช่วยร้านเก็บขยะมาทิ้งหรอกมัง

ไม่รู้ว่าจะไร้ดลใจให้เขาจอดรอเด็กล้างรถของบ้านวลเก็บกวาดหลังครัวจนเสร็จ รับเงินจากคนที่เดาว่าน่าจะเป็นเจ้าของร้านใส่

กระเป๋ แล้วเดินลัดชอยเปลี่ยนที่เชื่อมต่อกับถนนใหญ่ จนคิดว่าถ้าเขา
ดับไฟรถ เด็กนั้นคงมองแทบไม่เห็นอะไร

“เด็กขนาดนี้ทำไมถึงกล้าเดินคนเดียว”

ตัวทั้งเล็กทั้งเบา ขนาดยืนเฉย ๆ ยังจะหงายหลังตกน้ำ ถ้าโดน
จุดขึ้นมาจะเอาแรงที่ไหนไปสู้

อนลเร่งฝีเท้าให้ผ่านมุมมืดโดยเร็วที่สุด โชคดีหน่อยที่วันนี้
มีรถคันหนึ่งแล่นมาเป็นเพื่อนกันเลยไม่ค่อยกลัวเท่าไรหรอก ถึงจะนึก
อะไรมากก็เจ้าของรถไม่ยอมขับแข่งไปเสียที หันมองอยู่หลายหน เห็นว่า
รถหรูไซ้ย้อยจึงมั่นใจว่าไม่ใช่โจร อาจจะเป็นคนเมาที่กลัวเกิดอุบัติเหตุ
เลยค่อย ๆ ขับ ตอนนั้นก็คิดว่าอย่างเดียวกว่าจะหลับในแล้วเพลอเหยียบ
คันเร่งมาชนจนเขาต้องเป็นผีฟ้าถนนนะสิ

“เฮียครับ เอาเหมือนเดิม” เขาลากเก้าอี้พลาสติก ทั้งตัวลงนั่ง
ที่ประจำ

“ได้เลยเจ้าอู่น เหลือซามสุดท้ายเฮียให้พิเศษ”

ไม่นานบะหมี่ก็พร้อมน้ำซุปลีใส่กระดูกหมูพูน ๆ ก็ยกมา
เสิร์ฟถึงที่

“ขอบคุณครับเฮีย”

อนลกินร้านนี้บ่อยจนกลายเป็นลูกค้าประจำ ไม่ใช่เพราะอร่อย
ถูกปาก แต่เพราะกว่าจะเลิกงานก็ตีหนึ่งกว่า บางวันตีสองด้วยซ้ำ ร้าน
แถวนี้ปิดหมดเกลี้ยง จะเหลือก็แค่บะหมี่ของเฮียนี้แหละ เลยมาฝาก
ท้องเป็นประจำ พอเจ้าของร้านเริ่มจำกันได้ก็มีให้พิเศษบ้าง ตักกลับ
บ้านให้ในราคาถูกมากบ้าง ทำไปทำมานับดูดี ๆ ก็เกือบสองปีมาแล้ว
ที่อาหารเย็นคือบะหมี่

วันนี้เขาเหนื่อยมาก ที่ร้านลูกค้าเยอะเป็นพิเศษ นอกจากล้าง
จานแล้วยังต้องไปช่วยพี่ ๆ เติมน้ำแข็ง หยิบจับงานในครัวเท่าที่พอจะ
ทำได้ อันที่จริงตอนแรกที่เข้ามาทำก็แทบไม่ไหวอยู่เหมือนกัน ทั้งงาน

หนัก ไหนจะเลิกดิ้น ยังไม่ทันทำอะไรก็ต้องรีบแต่งตัวไปเรียน แต่ค่าแรงที่นี้ก็นับว่ามากพอตัว ถ้ารายได้ตรงนี้หายไปคงไม่พอใช้จ่าย ทั้งค่าเช่าบ้าน ค่าน้ำ ค่าไฟ แล้วยังค่ากับข้าว อีกอย่างร้านก็อยู่ใกล้บ้าน ไม่ต้องเสียค่าเดินทาง เดียวนี้ร่างกายเริ่มปรับสภาพได้ ไม่ทรมานเหมือนจะหลับตลอดเวลามาก่อนแล้ว

“แม่ทำไมยังไม่นอนล่ะจ๊ะ” เขาสะดุดตาตั้งแต่เห็นไฟในบ้านสว่างโร่

“วันนี้เจ้าชาติมันพาเพื่อนมากินเลี้ยงที่บ้าน”

แค่ประโยคที่หลุดออกจากปากของคนเป็นแม่ก็ทำเขาแทบทรุดลงกับพื้น อนาคตของลูกไปสองก้าวอย่างไม่รู้ตัว ภาพในวันนั้นฉายกลับมาเป็นฉากๆ เขาเคยโดนพวกมันลวนลาม ฉีกทั้งเสื้อผ้าจนไม่เหลือสภาพดี โชคยังเข้าข้างที่แม่กลับมาทันก่อนที่อะไรๆ จะเลยเถิด แต่นั่นก็เป็นตราบาปฝังอยู่ในใจไม่มีวันลบได้

“แม่ อุ่นกลัว”

“ก็ถึงได้ออกมายืนรออยู่นี่ไง” ทิพย์เริ่มไม่สบอารมณ์ “คืนนี้ก็นอนที่อื่นก่อนแล้วกัน”

“แม่จะให้อุ่นไปนอนที่ไหน” เขาดีใจที่แม่เป็นห่วง แต่นี่คือการแก้ปัญหาอันเหวอ แทนที่แม่จะไล่คนพวกนั้นกลับไป

“จะที่ไหนก็เรื่องของแก! หรือจะเข้าไปให้พวกนั้นเอาก็ตามใจ!”

ประตูรั้วเก่าๆ ถูกปิดกระแทกใส่หน้า สองมือกำชายเสื้อเอาไว้แน่น ในเวลาแบบนี้จะไปรบกวนใครได้ ไท. ไปหาญาติแน่นอนว่ามันต้องรีบขับรถมาหาเขาทันที แต่แล้วใครจะกล้ารบกวน กับพระพวยยังแล้วใหญ่ เพิ่งรู้จักกันแค่วันเดียว ลำพังจะไท. หาปกติยังไม่กล้า

...พอแว้งคว้างที่ใครความคิดอยากจะไปหาพ่อก็กลับเข้ามา...

...บางที่ข้างบนนั้นอาจจะดีกว่าตรงนี้ได้...

“ร้องให้เป็นเด็กอนุบาล เนี่ยเธอคนเก่งของบ้านวล”

“คุณหนู” เขาใช้แขนเสื้อเช็ดน้ำตา เพ่งมองให้แน่ใจว่าไม่ผิดคน

“มาได้ยังไงครับ”

ธรณินตอบคำถามนั้นไม่ได้ เพราะเขาก็ไม่รู้ว่าตัวเองมาอยู่ตรงนี้ได้อย่างไร แค่ขับรถตามมาเรื่อย ๆ เอาแต่คิดว่าถ้าไฟหน้ารถของเขาหายไป เด็กดีของบ้านวลจะใช้แสงสว่างจากที่ไหน และเขาไม่ใจแข็งพอจะปล่อยให้เดินกลับบ้านคนเดียวในเวลาตีสอง

...อาจเป็นเพราะคำของบ้านวลที่ขอร้องให้ช่วยดู...

“ขอโทษที่บังเอิญไปได้ยินเข้า นายต้องลี้ยงรถให้ฉันฟรีหนึ่งครั้ง”

“...”

“แตกต่างกับการที่ฉันจะให้ยืมรถเป็นที่นอนคืนนี้ของนาย”

ตอนที่ 02

ใจสั่นเพราะไอทิน

อนลรู้สึกตัวตื่นตามความเคยชินของร่างกาย ดีสี่ครึ่ง พระอาทิตย์ยังไม่ลุกขึ้นมาทำงาน แต่อีกครึ่งชั่วโมงเขานี้แหละที่ต้องเริ่มงานแล้ว หากสายกว่านี้เพียงนิดเดียวตลาดจะวุ่นวาย ต้องคอยเข็นรถหลบซ้ายทีขวาที เสียเวลากว่าเดิม เขาเลยยอมตื่นเช้าเพื่อจะได้ทำงานเสร็จไวขึ้นและไม่เกะกะขวางทาง มันเป็นแบบนี้ไม่มีวันหยุด ตั้งแต่เขาอยู่ประถมต้นเห็นจะได้ พัฒนาจากผักที่ละถุง จนถึงตอนนี้กะหล่ำปลีหนัก ๆ ซ้อนกันสามเข่งยังสบายมาก เรียกได้ว่าเป็นเด็กชนของมือวางอันดับหนึ่งของตลาดนี้เลย

ลมอ่อน ๆ พัดโชยผ่านกระจกที่เปิดแง้มไว้ทั้งสองบาน คุณเขายังนอนอยู่ที่เบาะฝั่งคนขับด้วยกันไม่หนีไปไหน เมื่อคืนจำได้ว่าขณะเดินตามไปอย่างจนปัญญาก็คิดคำปฎิเสธไปหลายรอบ แต่คุณเขาไม่ฟัง เอาแต่บอกว่าถ้ามีที่ไปก็บอกมา จะขับรถไปส่ง แต่ถ้าไม่มีก็อย่าพูดมากให้รำคาญหู แน่นนอนว่ายามวิกาลแบบนั้นที่ไปคงมีไม่เยอะเท่าไรร่อนลต่อรองจะไปนอนที่แผงในตลาด หลับ ๆ ตื่น ๆ เดี่ยวเดียวก็เช้า

‘ลีนคิด’

คุณเขาพูดใส่หน้า ก่อนจะผลักเขาเข้าไปในรถแล้วเดินเข้าไปนั่งฝั่งคนขับ สตาร์ทเครื่อง กดปุ่มอะไรบางอย่างให้เบาะทั้งสองปรับเอนลง เปิดแง้มกระจกเป็นช่องเล็ก ๆ สำหรับระบายอากาศ แล้วก็หลับไปเจียบ ๆ แบบนั้น ฝ่ายอนลเองทำอะไรไม่ถูก จะเปิดประตูลงไปที่ก็กลัวโดนว่า บวกกับความเหนื่อยล้าที่สะสมมาทั้งวัน ทำให้ผล็อยหลับไปอย่างง่ายดาย ล้างรถฟรีสองครั้งแลกกับค่าที่นอนก็คุ้มอยู่หรอกมัง

นั่งขบคิดอะไร ๆ อยู่ลิบนาที่คุณเขาก็ยังคงหลับสนิท พยายามจ้องให้รู้สึกตัวก็ไม่ได้ผล จะปลุกเลยก็เกรงใจ ต่อเวลาในใจยอมนั่งรออีกห้านาทีอีกฝ่ายก็ยังไม่มีทีท่าว่าจะตื่น อนลเลยจำเป็นต้องเอื้อมมือไปสะกิดเบา ๆ เพราะว่าเขาสายไปกว่านี้ไม่ได้แล้ว

“คุณหนูครับ” อนลกระซิบ “คุณหนูครับ ผมต้องไปแล้วครับ”
ครั้งที่สองนั่นแหละถึงรู้สึกตัว

“ขอโทษนะครับที่ต้องปลุก แต่ผมต้องเตรียมตัวแล้วครับ”
ธรณินขยับลุกขึ้นนั่งหลังตรง บิดขี้เกียจไล่ความเมื่อยขบ เบาะรถของเขาถึงจะราคาแพง แต่ก็ไม่ได้สร้างมาเพื่อใช้เป็นเตียงนอน
“ยังไม่ตีห้าเนี่ยนะ”

“ครับ” อนลพยักหน้า “รบกวนเปิดลิ้อกรถให้ผมหน่อยนะครับ”
ธรณินทำตามทีอีกฝ่ายร้องขอ เพราะถ้ากักตัวไว้นานกว่านี้คงเกินเรื่องไป อีกอย่างก็เริ่มมีคนมาวิ่งออกกำลังกายกันแล้ว บรรยากาศเลยไม่น่ากลัวเหมือนเมื่อคืน

“จะไปไหน” เห็นท่าทางลูกลี้ลูลอน เจ้าของรถก็อดถามไม่ได้
“จะกลับบ้านไปอาบน้ำแล้วไปตลาดครับ” เลยเวลาปกติมาลิบห้านาทีแล้ว แถมวันนี้ยังมีเรียนเข้าด้วย

“ไปตลาด?” ที่ป่านวลบอกว่ารับจ้างเซ็นผักช้อนนั้นก็จริงด้วยงั้น
เหรอก

“ขอบคุณนะครับสำหรับที่นอน” อนลยกมือไหว้ ก่อนจะเปิดประตูรถเอาไว้เมื่อมีความคิดบางอย่างแล่นเข้ามาในหัว “แล้วก็ขอบคุณ

ที่ช่วยไว้ที่มหา'ลัยนะครับ”

คนอะไรทั้งกันไม่กี่ชั่วโมงสามารถเดือดร้อนได้ถึงสองเรื่อง ไหนจะตกน้ำ ไหนจะโดนไล่่ออกจากบ้าน

“เอ่อ...ผมซื้ออุ่นนะครับ ซื้อจริงว่าอนล”

“รู้แล้ว”

“แล้ว...แล้วคุณหนูซื้ออะไรหะครับ” เมื่อวานตอนเข้าบ้านวลเรียกแต่คุณหนูๆ มัวคิดโน่นคิดนี่เลยลืมถามชื่อ ถึงขนาดมาค้างรถเขาทั้งคืนก็ยังไม่รู้...มารยาทไม่ดีเลยไออุ่นเอ๊ย

“ดิน”

“ครับคุณหนู ถ้าอย่างนั้นผมไปนะครับ” อนลยกมือไหว้ลาอีกครั้ง

ธรณินไม่ได้ตอบอะไร ปรับเบาะกลับเข้าที่เข้าทาง รอจนประตูรถปิดลงจึงออกรถ

...ถามชื่อแต่ไม่เรียกจะถามไปทำไม หงุดหงิดเป็นบ้า...

สิบเอ็ดโมงครึ่ง สามนักศึกษานิเทศศาสตร์หิวโซเดินเตร็ดเตร่

มาถึงโรงอาหารคณะวิศวกรรมศาสตร์ตามคำขอรับรองของผู้หญิงหนึ่งเดียวในกลุ่ม ว่าอยากลองชิมให้ครบทุกแห่งว่าร้านไหนจะถูกปากที่สุดลองเป็นเขาเอ๊ยปากลิ ไอ้ภูผาคงตบหัวแล้วตำว่ามากเรื่อง แต่นี้เป็นพระพายไ้ จากคณะต้องนั่งรอร่างออกไปกินที่วิวะแล้ววกกลับมานิเทศฯ เพื่อเรียนวิชาบ่ายต่อ มันก็ได้แต่พยักหน้าเต็มใจ คำว่าสองมาตรฐานยังน้อยไปสำหรับคนอย่างมัน

อนลถือข้าวราดแกงง่าย ๆ สองจานของตัวเองกับเพื่อนทรยศเดินตามพระพายไปนั่งริมสระบัว ส่วนภูผาอาสาไปซื้อน้ำให้แล้วเดินตามมาที่หลัง จะว่าไปพอมิพระพายเข้ามาเขาเองก็สบายขึ้น ได้อานิสงส์การเทกแคร์สาวจากมันไปด้วยโดยปริยาย

“ที่นั่งโรงนี้สบายกว่าโรงนิเทศฯ เนอะ” พระพายเปิดประเด็นพูด

คุย “ไม่แออัดดี”

สองหนุ่มพยักหน้าเห็นด้วย ที่นี้ตั้งอยู่ริมบึงบัวขนาดใหญ่ มีต้นไม้บังแดด แล้วที่นั่งก็ยังจัดเป็นโซนๆ แยกไปตามสัดส่วน แกมคนน้อยกว่าโรงเรียนเทศบาล เกือบครึ่ง ร้านก็มีให้เลือกหลากหลายกว่า ติดแค่อุ้งไก่ไกลจากคณะที่เรียนไปหน่อยก็เท่านั้น

“เสียด้ายไกลไปหน่อยอะ”

“ถ้าพระพายอยากมากิน เรากับไออุ่นก็มาได้นะ ไม่ได้ลำบากอะไร”

จ้าว...เรากับอุ่นจ้าว...ยังไม่ได้ถามอุ่นสักคำจ้าว ไอ้ผา...

“เอ้อ! วันไหนว่างๆ ไปกินข้าวบ้านเราได้นะ อาเราชวน เขาอยากรู้จักอุ่นกับผา”

“อาคนไหนอะพระพาย คนที่ยิ้มสวยๆ หรือว่าคนที่ทำหน้าที่ภาพขยับแว่นกันแดดก้มมองมายังติดตามอยู่เลย ไหนตอนเช้าจะทำหน้าเข้มเดินลงจากรถมาส่งถึงโต๊ะอีก

พารวิแหบจะสาลี่น้ำ นี่เจอกันแค่ไม่กี่ครั้งอาวินท์ทำเพื่อนกล้วยขนาดนั้นแล้วหรือไง

“ก็ทั้งสองคนนั่นแหละ คนที่ยิ้มสวยๆ ชื่ออาเบลล์ ส่วนคนที่ทำหน้าที่ชื่ออาวินท์ แต่จริงๆ ไม่คุณะ”

ไม่ดูกับแค่หลานสาวคนเดียววนะสิ...

“ฝากขอบคุณคุณอาที่ชวนนะพระพาย แต่อุ่นไม่ค่อยว่างเลยอะ”

“เสาร์อาทิตย์ก็ได้ล่ะ”

เขามีที่ทำลำบากใจ ไม่รู้จะปฏิเสธอย่างไร ภูผาสังเกตเห็นเลยช่วยพูด

“ไออุ่นต้องทำงานอะพระพาย มันไม่ค่อยมีเวลาว่างหรอก”

“อุ่นทำงานด้วยเหรอ เทอะ เราเคยขอคุณอาทำงานพิเศษเหมือนกันนะ แต่เขาไม่ให้”

“อย่าเลยพระพาย ไม่สนุกหรอก” อนลรวบซ่อนล้อมวงไว้ข้างจานเปล่า “อีกอย่างมันเหนียวนะ” ไม่ได้อยากห้าม แต่ถ้ามีโอกาสก็ตั้งใจเรียนดีกว่า

“อุ่นทำงานพิเศษอะไรเหรอ”

“ก็มีล้างจานหลังเลิกเรียน เซ็นผักที่ตลาด แล้วก็เสิร์ฟอาทิตย์ล้างรถที่คาร์แคร์ในปั้มแถวนี้ละ”

คนอื่นอาจจะอายุที่ต้องมานั่งเล่าอะไรแบบนี้ แต่สำหรับเขามันไม่ใช่เรื่องผิดหรือต้องห้าม อีกอย่างในอนาคตถ้าสนิทกันอย่างไรก็ต้องรู้อยู่ดี อยู่ที่ว่าเพื่อนจะรับได้หรือไม่ก็เท่านั้น อย่างฎาที่รู้แรกๆ ก็ตกใจแต่หลังๆ มาบางทีวันไหนแม่ไปตลาดตอนเช้า มันก็ชอบแวะมาหาที่แผงอยู่บ่อยๆ วันไหนทันช่วยเซ็นผักมันก็ทำ ส่วนพระพายเขาเผื่อใจไว้ว่าเพื่อนอาจจะรับไม่ได้หรือเปล่า แต่ถ้าเขาไม่ผิด เธอไม่ใช่คนที่จะถูกใครพร่ำเพรื่อหรอก

“โห! ไม่เหนียวเหรออุ่น”

“พระพายด่ามันเลย ตอนเรียนมัธยมมันเคยเหนียวจนเป็นลมหัวเกือบฟาดพื้นตั้งหลายครั้งแล้วด้วย”

ได้ที่ฟองใหญ่เลยนะเพื่อนรัก...

“ทำไมอุ่นต้องทำเยอะขนาดนั้นละ” เธอชะงักเมื่อคิดว่าแผลพุพองอะไรแทงใจออกไปหรือเปล่า “เราถามได้ใช่ไหม”

“ได้สิ เราหาเงินใช้เอง แล้วก็ต้องดูบ้านดูแลแม่ด้วย เลยลำบากหน่อย”

“อุ่น”

“หืม?”

“เราไม่ได้ดูถูกหรือว่าอะไร อย่าเข้าใจผิด” พารวิเวนจิงหวะ “ถ้ามีอะไรที่เราพอจะช่วยได้ต้องรีบบอกเลยนะ ถ้าเดือดร้อนหรือว่าอะไรอาเรากับเราช่วยอุ่นได้”

“ขอบคุณนะพระพาย ขอขอบคุณที่ไม่รังเกียจเรา”

“อู่แห่งขนาดนี้เราจะไปรังเกียจอู่ทำไมเล่า” คิดได้ยังงั้นนะ
“แล้วแบบนี้อู่จะมีเวลานอนหรือ”

“ก็พอมีนะ”

“มันนอนวันละสามชั่วโมงเองพระพาย บางวันก็ไม่ถึง”

พารวิตกใจไม่น้อยกับเวลานอนอันแสนสั้นของเพื่อน คนปกติ
เจ็ยแล้วต้องนอนแปดชั่วโมงต่อวัน แต่ของอนยังไม่ถึงครึ่งเลยด้วย
ซ้ำ ตอนนี้อยู่ก็เพราะอายุน้อยอยู่หรือก แบบนี้ถ้าสะสมไปเรื่อย ๆ
ไม่ต้อเรียนแพทย์ยังรู้เลยว่าไม่ดีแน่

“ถ้าเป็นคนอื่นผาวว่ามีตายอะพระพาย ให้อู่แ่ม่งรอดมาถึง
ทุกวันนี้ได้งี้ก็ไมรู้”

ถ้าเป็นคนอื่นงั้นหรือ...จริงสิ

พอนึกได้ว่าเมื่อคืนนี้ไม่ใช่แค่เขาคนเดียวที่ได้นอนสามชั่วโมงก็
อดห่วงไม่ได้ ยิ่งต้องมานอนหลังขดหลังแข็งอยู่บนรถทั้งคืน แถมโดน
ปลุกตั้งแต่ฟ้ายังไม่สว่าง คิดได้เท่านั้นเขาก็รีบสอส่ายสายตามองหา
เผื่อว่าจะ...

เจอแล้ว...กำลังนั่งหาวหวิดอยู่ตรงนั้น

“เดี่ยวเรามาละ” อนลบอกเพื่อน ๆ ก่อนจะรีบลุกออกไปจากโต๊ะ
เขาตรงดิ่งไปที่ร้านน้ำ สั่งกาแฟเย็นแล้วเดินถือแก้วตรงไปยัง
เป้าหมาย ทึกทักเองว่าคุณเขาน่าจะมีเรียนต่อตอนบ่าย เพราะไม่อย่าง
นั้นคงไม่พักกินข้าวที่โรงอาหารแทนการกลับบ้านไปนอนแบบนั
หรือกมั้ง จากสภาพถ้าไม่ได้กาแฟสักแก้วบ่ายนี้คงมีหลับคาโต๊ะเลกเซอร์
ประหม่านิดหน่อยเพราะที่โต๊ะไม่ได้มีแค่คุณเขา แต่ด้วยตัวเอง
เป็นสาเหตุหลักที่ทำให้อีกฝ่ายไม่ได้นอนเต็มที เลยต้องรับผิดชอบ

“คุณหนูครับ” อนลเรียกเสียงเบา ยื่นแก้วกาแฟให้คนที่เงยหน้า
ขึ้นสบตา “ดื่มกาแฟหน่อยนะครับ ตอนบ่ายจะได้ไม่ง่วง”

“ไครวะไไดิน”

อนลคิดว่าแค่ซื้อมาให้ จะดื่มหรือไม่ดื่มก็สุดแล้วแต่คุณเขา

ไม่ได้เตรียมใจจะมาเป้นเป้าสายตากลางโรงอาหารแบบนี้เลยสักนิด

“ทะ...ทำไม...”

เสียงซุบซิบนินทาเริ่มแว่วมาให้ได้ยิน มีการพนันว่ากาแฟแก้วนั้นจะโดนเทใส่ชามถ้วยเดียวที่กินเสร็จแล้วหรือผลักคืนใส่เจ้าของพร้อมประโยคที่ว่า ‘ฝากเอาไปทิ้งครับ ไม่ดื่ม’

ขนาดเป็นเครื่องดื่มราคาแพงในห้าง คุณชายเขายังไม่รับ นับประสาอะไรกับอีแค่กาแฟเย็นโรงอาหาร รอดูเถอะว่าครั้งนี้คุณชายของชาววิศวะจะมีประโยคอะไรเจ็บ ๆ ตอกหน้ากลับไป

ธรณีนึกขึ้นยืนแล้วก้มมองเจ้าของกาแฟราคาถูก “ไม่ต้องไปสนใจ”

“แต่ว่า...เขามองอะไรกันเหรอครับ”

“รู้ได้ไงว่าฉันงง” ธรณิเลียงที่จะตอบคำถาม เพราะไม่รู้ว่าจะอธิบายยังไงให้เข้าใจว่า การเอาน้ำมาให้เขาอย่างโจ่งแจ้งแบบนี้ไม่ว่าจะด้วยสาเหตุอะไรก็ถูกมองเป็นอื่นไปเสียหมด ยิ่งมาถึงถิ่นยิ่งแล้วใหญ่ ปากหมายิ่งกว่าหมาจริง ๆ กิวิศวะเนี่ยแหละ

“ก็เมื่อคืนคุณหนูได้นอนแค้นเดียวเพราะผม”

“ขอบใจ” เขาตึงแก้วกาแฟเย็นจากมือเจ้าของไปดื่ม “ไม่อร่อย”

“เหรอครับ ถ้าอย่างนั้นผมขอคืน...”

ธรณิชักมือหนีไม่ให้อีกฝ่ายคว้าแก้วได้ “แล้วตัวเองไม่งงหรือไง ถึงไม่กินกาแฟ”

“กินไม่ได้ครับ กินแล้วใจสั่น หายใจไม่ออก” เคยลองอยู่สองครั้ง ครั้งแรกตั้งใจชิมไปแค้นเดียว ต้องนั่งพักเป็นชั่วโมง ๆ ทำอะไรไม่ได้ ครั้งที่สองเผลอดื่มเข้าไปอีกใหญ่เพราะคิดว่าเป็นช็อกโกแลต แต่ไม่รู้ว่ามีส่วนผสมของกาแฟด้วย คราวนั้นหายใจไม่ออกแทบตาย

“คอเด็ก”

“ถ้าฉันขอตัวนะครับ” ไม่อร่อยแต่ไม่คืน แถมยังดูไปเกือบหมดแก้ว อะไรของเขาอะ...

“เดี๋ยว” ธรณินดันไหล่ให้อีกฝ่ายนั่งลงแทนที่ตัวเองพร้อมออกคำสั่ง “รอดตรงนี้”

ยังไม่ทันได้อ้าปากพูดก็หายไปแล้ว เขารีบยกมือไหว้รุ่นพี่สองคนที่คาดว่าน่าจะเป็นเพื่อนๆ ของคุณหนู ก่อนจะก้มหน้ามองมือตัวเองที่ประสานไว้บนตัก ทำอะไรไม่ถูก อึดอัดกว่าตอนเฟลอดี้มกาแฟร้อยเท่า

“อ๊ะ!” ความเย็นที่ نابลงบนแก้มทำให้เขาสะดุ้งโหยง รีบรับมันไว้ก่อนที่จะถูกปล่อยลงพื้น “อะไรอะครับ”

“ไม่รู้จักไค้ก?”

รู้จักไว้ยยย แต่ที่ถามคือสงสัยว่าเอามาให้ทำไม

“มันมีกาแฟอื่นแก่ง่วงได้เหมือนกัน หวังว่าไค้กจะไม่ทำให้ใจสั่นหรอกนะ”

“ให้ผมเหรอกครับ”

“ถ้าแถวนี้ไม่มีหมากก็น่าจะใช่” พุดพลางนั่งลงบนที่ว่างฝั่งตรงข้าม แล้วจัดการดูคาแพที่เหลือนจนหมด “ทีหลังจะขอบคุณก็ลงทุนหน่อย”

“ครับ?”

“อย่างน้อยก็ขงมาเอง จะได้เห็นความตั้งใจ ไม่ใช่แก้วละยี่สิบบาทแบบนี้”

“เอ่อ...ขอโทษครับ ครั้งหน้าจะระวังครับ” รีบปากไปก่อน แต่ถ้าจะให้ดีอย่ามีครั้งหน้าอีกเลยเถอะ “ถ้าอย่างนั้นผมขอตัวนะครับ คุณหนู”

“ถามชื่อไปทำไมถ้าจะไม่เรียก”

ทำข้อสอบคณิตตอน ป. หกยังไม่ยากขนาดนี้ ไม่ว่าจะขยับไปไหน จะซ้ายจะขวาก็ผิดไปหมด นี่จึงหะการหายใจยังกล้าๆ กลัวๆ ว่าคุณเขาจะไม่พอใจ

“ขอโทษครับ” อยู่ต่อไม่ไหวแล้ว อีกนิดได้อ้วกออกมาแน่ไม่น่าหวังดีเอากาแฟมาให้เลย รู้ๆ ทำไม่รู้ไม่ชี้เเมนไปเลยยังดีกว่า “ขอตัวนะ

ครับ”

“เดี่ยว”

อนลชะงักเท่าที่กำลังจะก้าวออกไป “คะ...ครับผม”

“พรุ่งนี้อย่าลืมไปล้างรถที่บ้าน”

“ครับๆ ได้ครับ” เขายกมือชี้ไปด้านหลังว่าไปได้แล้วจริงๆ ไซ้ใหม่ พออีกฝ่ายพยักหน้าให้ก็โล่งอก รีบเดินหนีก่อนที่จะคิดว่าอะไรอีก

“ตกลงใครวะไอ้ดิน”

เดาว่าเป็นเพื่อนหนึ่งในสองคนที่นั่งอยู่ด้วยกันเค้นเอาคำตอบจากที่แรกที่โดนเมินไป

“ไออุ่น”

...อนลเพิ่งรู้ว่า กาแฟไม่ใช่อย่างเดียวในโลกที่เป็นอันตรายต่อหัวใจ...

“คนของกู”

...แต่มันยังมีอีกสิ่งที้ออกฤทธิ์มากกว่านั้นหลายพันเท่าเลยทีเดียว...
ซ้ำ...

งานใบสุดท้ายถูกขีดจนแห้งคว่ำเก็บเข้าที่ ตอนนี้อยู่คนเดียว
นิดๆ ลูกค้าเริ่มบางตาลงเป็นปกติที่ไม่ใช่ช่วงสุดสัปดาห์ อนลลากถุงใส่ขยะในครัวออกไปกองไว้หลังร้าน รอรถมาเก็บช่วงเช้ามืด เจ๊ออยรับลูกจ้างมาใหม่หนึ่งคน อายุรุ่นราวคราวเดียวกับเขา แต่ไม่ได้เรียนต่อมหาวิทยาลัยแล้ว เพื่อนใหม่คนนั้นบอกว่าอนลโชคดีที่ยังมีโอกาสอย่างน้อยก็ยังฉลาดสอบได้ทุน ไม่เหมือนเจ้าตัวที่ทำอะไรไม่ได้เรื่องสักอย่าง ต้องรับจ้างไปวันๆ จะหางานดีๆ ทำเขาก็ไม่รับ

“คนเราก็กแบบนี้แหละ ดีไม่ดีปนกันไป” อนลพูดพลางถอดผ้ากันเปื้อนยัดเก็บใส่เป้ใบเก่า “อย่างไ้มไม่ได้เรียน แต่ครอบครัวก็ไม่กอบอุ้มมาก”

ไม่เล่าให้ฟังว่า ที่ต้องออกมาหาเงินก็เพราะพ่อซึ่งเป็นเสาหลักของครอบครัวล้มป่วย เงินที่พ่อก็เริ่มร่อยหรอจนตัวเองต้องลาออกจากโรงเรียนกลางคัน แม่จากที่อยู่ดูแลบ้านเฉยๆ ก็ต้องออกหางาน แต่เพราะอายุมากแถมไม่มีประสบการณ์อะไรเลย สมัยที่ไหนเขาก็ไม่รับ สองแม่ลูกเลยออกมารับจ้างไปทั่ว ไม่บอกพวกเขา กำลังพยายามเก็บเงินสักก้อนลงทุนเปิดร้านอาหาร เพราะว่าแม่ฝีมือดียิ่งกว่าใคร น่าจะไปได้สวย

“อูนได้เรียน แต่อูนไม่มีพ่อ แม่ก็ไม่รัก” ถ้าเลือกได้เขายอมทำงานตัวเป็นเกลียว แต่ครอบครัวอูนดีกว่า

“ดราม่าอะไรกันสองหนุ่ม มาๆ รับเงินแล้วก็กลับๆ ไปได้แล้ว เป็นเด็กเป็นเล็กนอนดึกเดียวไมโต” เจ้าของร้านควักธนบัตรออกจากกระเป๋าผ้าเป็นขยุ้ม เลิกๆ หยิบๆ แล้วส่งให้

ก็คงเพราะเหตุผลนี้ละมังที่ทำให้ส่วนสูงของเขาหยุดขยับตั้งแต่ตรวจสุขภาพตอนมัธยมสี่

“ขอบคุณครับเจ๊ออย” อนาคตมือไหว้ รับเงินเก็บเข้ากระเป๋างานที่นี่เรียกว่าเป็นรายได้หลักเลยก็ว่าได้ ลำพังล้างรถที่คาร์แคร์แค่เสาร์อาทิตย์พอแต่ค่าข้าวของ ถ้าขาดรายได้จากร้านเจ๊ออยไป ป่านนี้ที่บ้านคงถูกตัดน้ำตัดไฟไปนานแล้ว

“เป็นยังงัยบ้างเรียนมหา’ลัย”

“ก็ดีครับเจ๊ออย”

“แล้วเงินค่าเทอม ค่าใช้จ่ายนะพอมั้ย มันต้องมีพวกซื้อของทำโปรเจกโปรเจกต่ออะไรพวกนั้นด้วยไม่ใช่เหรอ เห็นไอ้พวกเด็กเลิฟฟัมน์ บ่นๆ กัน” เคยได้ยินมา แต่ก็ไม่รู้รายละเอียด ตัวเธอเรียนจบแค่มัธยมต้น แต่เก็บหอมรอมริบจนได้เปิดร้านอาหารกึ่งผับบาร์ตามความฝัน เพราะรู้ว่าตอนเริ่มพยายามมันเหนื่อยมากแค่ไหน การให้โอกาสคนเลยเป็นสิ่งที่เธอชอบทำ

“ตอนนี้เพิ่งเปิดเทอมใหม่ๆ ยังไม่มีครับ”

“ถ้าขาดเหลืออะไรก็บอกแล้วกัน เจ้จะช่วยเท่าที่พอช่วยได้นะ”
เห็นเด็กมันเอาการเองงานก็เอ็นดู ยอมเสี่ยงรับเข้าร้านตั้งแต่อายุยัง
น้อย ๆ ก็เพราะสงสารทั้งนั้น

“ขอบคุณครับเจ้ออย แต่แค่เจ้ออยไม่ไล่อุ่นออก อุ่นก็ดีมาก
แล้วครับ”

“ถ้าตำรวจลงร้านแล้วแกวิ่งหนีไม่ทัน เจ้ไม่ประกันนะบอกก่อน”
เป็นข้อตกลงตลก ๆ ก่อนรับเข้าทำงาน เพราะเขาอายุยังไม่ถึง
เกณฑ์เข้าสถานที ถ้าช่วยโดนตำรวจลงร้านก็เรียบร้อยกันหมดทั้ง
ลูกจ้างทั้งเจ้าของ เลียบอกเอาไว้ก่อนว่าถ้าตำรวจลงก็ให้รีบเผ่นตัวใคร
ตัวมัน เห็นพูดเป็นเรื่องล้อเล่นแบบนี้แต่เคยเกิดขึ้นจริงมาแล้ว วิ่งหนี
ทั้งไม่ใส่รองเท้า กลับถึงบ้านค่อยรู้สึกเจ็บแผลที่ไม่รู้ว่าโดนอะไรบาด
มาบ้าง พอคิดย้อนกลับไปที่ตลกดี แต่ตอนหนีนะแทบตาย

อนลยกมือให้เวลาเจ้าของร้าน โบกมือลาเพื่อนร่วมงานคนใหม่
ก่อนจะกลับบ้านด้วยทางลัดทางเดิม วันนี้โชคดีอีกแล้วที่ในซอยมีแสง
ไฟจากรถคอยส่องให้เหมือนเมื่อก่อน คราวนี้ไม่ได้หันกลับไปมองว่า
เป็นรถอะไร เพราะยังมีธุระสำคัญต้องจัดการก่อนกลับ

อนลเดินเลี้ยวเข้าร้านสะดวกซื้อที่เปิดยี่สิบสี่ชั่วโมง เลือกเค้ก
ชิ้นเล็กชิ้นหนึ่งในตู้แช่กับเทียนวันเกิด ขณะจ่ายเงินเขาไม่ลืมบอกให้
พนักงานขายหยิบไฟแช็กจากหลังเคาน์เตอร์ให้ด้วย เดินลอดใต้สะพาน
ไม่นานก็ถึงมุมสำหรับนั่งพักผ่อนริมแม่น้ำ โชคดีที่วันนี้ร้านเจ้ออยเล็ก
เร็วเลยพอมีเวลาลักหน้อย ตอนนี้อยู่คนเดียว ผู้คนจึงไม่พลุกพล่าน
เหมือนช่วงหัวค่ำที่เห็นตอนเดินผ่าน แต่ก็ยังพอมีคู่รักที่นั่งพูดคุยกัน
อยู่ เขาไม่ได้สนใจคนอื่น จัดการหยิบของที่ซื้อออกจากถุงที่ละชิ้น เปิด
ฝากล่องเค้กช็อกโกแลต ปักเทียนสี่ดวงลงไปสองเล่มแล้วจุดไฟ

“สุขสันต์วันเกิดครับพ่อ ขอให้พ่อมีความสุขมาก ๆ นะครับ”
อนลประคองก้อนเค้กไว้ด้วยสองมือ แสงจากเปลวเทียนส่องกระทบ
ใบหน้า “คิดว่าอุ่นจะลืมไข่มัยยะ ไม่มีทางชะหรอก”

ก็พอสำคัญยิ่งกว่าใครในโลกนี้น่า...

“อยู่ข้างบน อวยพรให้อุ่นด้วยนะครับ” เป่าลมหายใจเบาๆ
เปลวไฟก็ดับลง

เวลาถึงวันเกิด พ่อมักจะพาเขาออกจากบ้าน ซื้อเค้กก้อนเล็ก
มาเป่าเทียนกันที่นี้สองคน เพราะถ้าแม่รู้จะถูกห้ามแล้วก็อาละวาดว่า
สิ้นเปลือง เคยคิดว่าถ้าทำงานมีเงินเดือน เมื่อถึงวันเกิดพ่อจะทำให้
บ้าง แต่ก็ไม่มีโอกาส อนาคตเลยกลายเป็นคนที่จะทำดีต่อใครๆ ให้มาก
ที่สุด โดยเฉพาะกับแม่ เพราะเขาไม่ยอมมานั่งพูดคุยกับลมกับฟ้า
แบบนี้อีกแล้ว

เจ้าของรองเท้าผ้าใบราคาแพงเดินลงจากรถมาหยุดยืนด้าน

หลังอย่างเงียบเชียบ ธรณินไม่ได้อยากทำตัวเป็นสตอลค์เกอร์ เขา
ไม่ได้มีเวลาว่างพอจะสะกดรอยตามใคร แต่เพราะบังเอิญเป็นทาง
กลับบ้าน คิดย้อนกลับไปว่าหากเขาไม่เลี้ยวเข้าซอยลัดมาเป็นเพื่อน
กัน แล้วปล่อยให้เด็กคนนี้เดินฝ่าความมืดไปคนเดียว เกิดเหตุอะไรขึ้น
มาเขาคงรู้สึกผิดที่ช่วยได้แต่ไม่ช่วย ถึงแม้ก่อนหน้านี้จะพอรู้ว่าอีกฝ่าย
ใช้ชีวิตตามลำพังและแกร่งพอตัวอยู่แล้วก็ตาม

ก็แค่อยากลดความเสี่ยงลงเท่านั้น...

อีกอย่างทางนี้ก็กลับบ้านได้เหมือนกัน แค่เสียเวลากลับรถสัก
หน่อย บวกกลับไม่เกินสามนาทีย่หรรอก แต่ครั้งนี้จุดหมายของเด็กนี้ไม่ใช่
ซอยหลังตลาดเหมือนเมื่อวาน แต่กลับมาจุดเทียนเป่าเค้กคนเดียว
เหงาๆ อยู่ตรงนี้

ยิ่งรู้จักก็ยิ่งน่าค้นหา แบบนี้มันคือความรู้สึกอะไรกันแน่

“โดนแม่ไล่ออกจากบ้านอีกแล้วหรือไง” แน่นอนว่าไม่ใช่คำ
ทักทายที่ดีเท่าไร แต่ในเวลานี้จะให้พูดสวัสดิ์ตอนกลางคืนหรืออะไร
ทำนองนั้นเขาทำไม่ได้หรอก

“คุณหนู มาที่นี้ทำไมครับ”

“ที่ตรงนี้ไม่ได้เป็นของนาย ทำไมฉันจะมาได้”

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้นเสียหน่อย” เกือบตีหนึ่ง ถ้าไม่ใช่คุรุภักที่แอบมาอยู่กันสองต่อสอง หรือมาเป่าเค้กฉลองวันเกิดกับพ่อแบบเขา จะมีเหตุผลอะไรให้มาอีก

ธรณินดันข้าวของไปชิดฝั่งที่อีกฝ่ายนั่งอยู่แล้วทิ้งตัวลงด้านข้าง ไม่ได้ต่อความอะไร อันที่จริงถ้าถามเหตุผลจริง ๆ ที่มายืนอยู่ที่นี่ตอนนี้ตอบไม่ได้หรอก

“วันเกิดเธอ”

“ครับ?”

“ก็เห็น...” เขาปรายตามองเด็กที่ยังมีเทียนปักไว้

“อ้อ เป่าหรือครับ” ธรณินไม่ได้พูดต่อ ขบคิดว่าควรลงรายละเอียดมากกว่านี้หรือไม่ บางทีคุณหนูอาจจะไม่ได้อยากรู้ขนาดนั้นก็ได้อีก

“แอบมาเซอร์ไพรส์วันเกิดแฟน แต่โดนแทนดเลยต้องมาเป่าเค้กเองเหงา ๆ แบบนี้คนเดียว?”

ให้ตาย...ปีสองมีวิชาเขียนบทละคร จะขอยืมคุณเขาให้มาช่วยคิดได้ไหมนะ ปะติดปะต่อเรื่องเก่งเหลือเกิน

“ไม่ใช่แบบนั้นครับ”

“แล้วมันแบบไหนล่ะ” คราวนี้ธรณินหันไปจ้องหน้า ไม่ได้อยากเสียมารยาทสอดรู้เรื่องส่วนตัวหรอกนะ แต่พฤติกรรมแปลก ๆ แบบนี้มันก็อดสงสัยไม่ได้

“วันเกิดพ่อครับ”

“แล้วไหนล่ะพ่อ...” คำพูดของบ้านวลดังแทรกขึ้นมา ทำไมถึงพลั้งปากออกไปแบบนี้วะไอ้ดิน!

“พ่ออู่...เสียแล้วครับ” มันผ่านมานานมากแล้ว เกินสิบปีแล้วด้วยซ้ำ แต่พ่อต้องพูดคำนี้ออกมาที่ไร อากาารูบไหวงก็ดีขึ้นขึ้นมาทุกที เหมือนไปซ้ำแผลเดิมว่า พ่อที่เคยสัญญากันว่าจะอยู่ดูแลลูกใส่ชุด

ครูรับปริญญา สัญญาว่าจะรออยู่บ้านหลังใหม่ที่ลูกชายเป็นคนเก็บเงินซื้อให้ แต่สุดท้ายก็เลือกจากกันไป หากเป็นอุบัติเหตุหรือเหตุการณ์ไม่คาดคิด อนาคตโฆษชะตา แต่พอเป็นเหตุผลนี้ พ่อเลือกที่จะไปเอง แสดงว่าพ่อไม่เชื่อในตัวเขาที่สัญญาไว้ว่าจะทำให้มีความสุข เลือกที่จะทิ้งกันไปทั้งๆ ที่บอกว่ารักนักรักหนา พ่อเป็นคนเดียวที่รู้ว่าโลกของไออุ่นโดดเดี่ยวแค่ไหนหากไม่มีพ่ออยู่ด้วยกัน แต่พ่อก็เลือกที่จะทิ้งกันไป

“รู้แล้ว”

“รู้?”

“อืม” ถึงตรงนี้จะมืด แต่ก็พอมองเห็นน้ำตาคลอหน่วยของอีกฝ่าย เขาเป็นคนมีความมั่นใจในตัวเองสูง และไม่ค่อยแคร์ความรู้สึกใครเท่าไร แต่ปฏิเสธไม่ได้เลยว่านี่เป็นหนึ่งในครั้งที่ความรู้สึกผิดตบหน้าอย่างแรง “ทำแบบนี้ทุกปีเลยหรอ”

“ครับ”

บรรยากาศรอบตัวเงียบงัน มีเพียงลมเบาๆ พัดไปมาแถวนั้น เสียงตีสึกเกิดเป็นเสียงให้พ่อรู้สึกไม่ไหว

“คุณหนู...” อนาคตจึงหวั่น ไม่รู้ว่าตัดสินใจถูกแล้วหรือไม่ แต่อย่างน้อยคงคลายความอัดอั้นลงได้บ้าง “ทานเค้กมั๊ยครับ”

คนฟังหลุดหัวเราะในลำคอ คาดหวังไว้ว่าอาจจะมีประโยคพูดคุยที่ดีกว่านี้

“ไม่ละ นายกินไปเถอะ”

อนาคตยกหน้า ตักเค้กช็อกโกแลตเข้าปากเคี้ยว ข้าวเย็นของวันนี้แค่นี้คงพอ

“คุณหนู...ไม่่วงหรอครับ” ถึงตัวเองจะยังตาสว่างอยู่เพราะยังไม่ถึงเวลานอน แต่คนใช้ชีวิตปกติอย่างคุณเขา กลางคากลางคืน ปานนี้น่าจะต้องเข้านอนแล้วไม่ใช่หรือไม

“คงเป็นเพราะกาแฟเมื่อกลางวันนี้”

“อ้อ...ครับ”

“จะทำแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่”

“ทำ...ทำอะไรหรือครับ”

“ก็จุดเทียนเป่าเค้กให้พ่อแบบนี้”

นั่นนะสิ...จะต้องทำไปถึงเมื่อไหร่ ไม่เคยคิดเอาไว้เลย

“มันเป็นสิ่งที่พ่อจะทำได้ล่ะครับ จริง ๆ อยากทำมากกว่านี้” เขาถอนหายใจไล่ความรู้สึกเสียดแน่นในอก “แต่พ่อไม่อยู่ให้ทำ”

ความเจ็บปวดเข้าครอบงำทั้งคู่อีกครั้ง เด็กในมือถูกตัดกินไปแค่คำเดียวก็ต้องวางลง

“ตอนเด็ก ๆ ไปซัมเมอร์ที่เมืองนอก เวลาคิดถึงแม่ก็จะไปหาครูจินตนาการว่านั่นนะคือแม่ แล้วก็พูดระบายออกไป บางที่เป็นภาษาไทยครูเขาก็ไม่เข้าใจหรอก แต่เราแค่อยากพูดออกไปเท่านั้น”

“แล้วทำไมไม่โทร. กลับมาคุยกับคุณแม่ล่ะครับ”

“ถ้าโทร. มาตอนนั้นคงร้องไห้” พอนึกย้อนกลับไปแล้วก็ตลกดี “ไม่อยากจะให้แม่เป็นห่วง บางทีเราแค่อยากพูด คนฟังไม่จำเป็นต้องเป็นคนที่เราต้องการเสมอไปหรอก แค่ได้พูดออกไปก็พอ”

“ดีจังนะครับ” ไม่รู้เหมือนกันว่าอยู่ดี ๆ ทำไมคุณเขาถึงเล่าเรื่องนี้ให้ฟัง แต่ก็รู้สึกสบายใจนะที่ได้ฟัง แล้วถ้ามีโอกาสก็อยากลองทำบ้าง “เอาไว้ผมลองทำบ้าง มีเรื่องจะพูดกับพ่อเยอะแยะเลย”

“ก็ลองเลยสิ”

“หืม?”

“ฉันไม่ได้สนิทกับนายขนาดนั้น คงไม่เอาเรื่องนายไปล้อหรือ” ธรณิชนัยนั่งตะแคงข้างเข้าหา “ว่าไง”

“คือ...”

“แล้วแต่ล่ะ”

อนลปล่อยเวลาให้ตัวเองตัดสินใจ สมองเขาแต่บอกว่ามันไม่ควรแล้วก็ไม่เหมาะสมเลยสักนิด คุณเขาเป็นเจ้านาย ส่วนเขาเป็นแค่

ลูกจ้าง แคลดตัวมานั่งคุยด้วยก็ถือเป็นโชคดีแล้ว แต่หัวใจดันคิดตรงกันข้าม เขาขยับนั่งในท่าเดียวกับอีกฝ่าย หันหน้าเข้าหา มองลึกเข้าไปในตา

“พ่อ...”

ธรณินไม่ได้พูดได้ตอบ เขาทำเพียงนั่งรับฟังเฉยๆ เท่านั้น

“อุ่นสอชิงทุนมหา'ลัยได้แล้วนะครับ เต็มจำนวนเลย ตอนนี้อุ่นทำงานหาเงิน ตอนเช้าอุ่นเซ็นผักที่ตลาด ตอนเย็นอุ่นทำงานร้านอาหาร เสาร์อาทิตย์อุ่นไปล้างรถที่คาร์แคร์ของลุงชัย ตอนแรกลุงเขาไม่รับเพราะอุ่นตัวเล็ก คิดว่าคงไม่มีแรง แต่เพราะเห็นว่าเป็นลูกของพ่อ ลุงแกเลยเมตตา”

“...”

“อีกสามปีครึ่งอุ่นก็จะเรียนจบ จะหางานดี ๆ ทำ จะซื้อบ้านให้แม่ตามที่เคยสัญญากับพ่อไว้”

“...”

“แต่พ่อไม่รออุ่นเลย” น้ำตาหยดแรกหยดกระทบมือที่ฟอสานอยู่บนตัก

“...”

“สุขสันต์วันเกิดนะครับพ่อ” เขาใช้หลังมือปาดน้ำตา “คิดถึงพ่อ...นะครับ”

คงจะใจดำเกินไปหากปล่อยให้เด็กคนนี้ร้องไห้อยู่เพียงลำพัง อีกอย่างก่อนออกจากบ้านก็ลืมหยิบผ้าเช็ดหน้ามาด้วย ที่คิดออกคงมีที่เดียวที่จะซับน้ำตาให้ได้...ก็คือไหล่ของเขา

ธรณินใช้มือรั้งอีกคนเข้ามาหาอย่างง่ายดาย กตศรัทธาของเด็กชี้แจงให้ขบลงที่ไหล่กว้าง ครั้งล่าสุดที่ปอลบคนให้หยุดร้องไห้จำไม่ได้แล้วว่าเมื่อไหร่ คล้าย ๆ ว่าจะจะเป็นเด็กที่วิ่งมาแล้วหกล้ม ตอนนั้นเป็นเด็ก ตอนนี้เป็นเด็กเหมือนกัน

กว่าสิบนาทีเสียงสะอื้นถึงเบาลงและหยุดลงในที่สุด อนลขยับ

ตัวให้หลุดจากวงแขนแข็งแรง นั่งตัวตรงถอยชิดอีกฝั่งเมื่อคิดได้ว่าเปลว
ทำอะไรน่าอายออกไป

“ขอโทษนะครับ ผมแย่งเลย”

“สบายใจขึ้นมั๊ย”

เขาพยักหน้า สิ่งที่ยากบอกพ่อก็มีเพียงเท่านี้ แค่อยากให้เขารู้ว่าลูกชายยังคงพยายามอยู่ทุกวัน แม้จะไม่มีพ่อเป็นแรงบันดาลใจเหมือนเมื่อก่อน

“จะกลับหรือยัง เดียวไปส่ง” ธรณินอาสา ถึงตรงนี้จะไม่ไกลจากบ้านมาก แต่ยามวิกาลไม่มีใครคอยเป็นหูเป็นตา อันตรายเกิดขึ้นได้เสมอ หรือถ้าไปถึงแล้วโดนไล่ออกจากบ้าน เขาจะได้ล้างรถฟรีเพิ่มอีกสองครั้ง

“คุณหนูกลับไปก่อนเถอะครับ ผมกลับเองได้” อนลรีบปฏิเสธเป็นพัลวัน รบกวณคุณเขามาตั้งแต่เมื่อคืนยันตอนนี้ คงไม่กล้าแล้ว

“ดึกขนาดนี้ที่บ้านไม่เป็นห่วงบ้างหรือไง” จริงอยู่ว่าไม่ใช่เด็ก ๆ แต่มันไม่เกินไปหน่อยหรือไง นั่งกันมาตั้งนาน ไม่เห็นมีเสียงโทรศัพท์ดังสักนิด ที่บ้านवलว่าน่าสงสาร ไม่นึกเลยว่าจะน่าสงสารขนาดนี้

“ไม่หอรอกครับ ไม่มีหอรอกครับ”

จะกลับหรือไม่กลับบ้านแม่ยังไม่ใส่ใจเลย ความห่วงใยนั้นเธอเท่าที่สัมผัสได้ครั้งสุดท้ายมันเมื่อไหร่กันนะ อนลเคยอ่อนเพลียหมดสติที่โรงเรียนจนต้องไปนอนให้น้ำเกลือที่โรงพยาบาล คืนนั้นไม่ได้กลับบ้าน หายไปทั้งคืน กลับมาแม่ยังไม่รู้อะไร เขาเคยคิดว่าถ้าลองหายไป...แบบพ่อ แม่จะรู้สึกอะไรบ้างไหม แต่ก็แค่เป็นเพียงความคิดชั่ววูบเท่านั้นเอง

“มีสิ”

“แม่หอรอกครับ แม่ไม่ห่วงหอรอกครับ ป่านนี้คงเข้านอนแล้ว” หรือไม่กี่ล่อมวงตีกับคนพวกนั้น

“บอกว่ามีก็มิ คนที่เป็นห่วงนะ...มี” เขาย้ำท้ายประโยคให้แน่ใจ

“ใครละครับคุณหนู ผมไม่เห็นเคยเจอ”

“เดี๋ยวก็ได้เจอ”

“...”

“ตอนนี้แค่รู้เอาไว้ว่ามีคนเป็นห่วงอยู่ก็พอ”